anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

JACK VANCE

Clubul de vacanță stelar

523

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU - director
NICOLAE NAUM
ŢURLICA LILIANA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 58 33 sau 223 15 30, 223 15 40, int. 1151)
Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 58 33
Fax: 222 84 94
Tiparul
Tipografia "INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57. Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995 Piaţa Presei Libere nr.1, sect. 1, Bucureşti, ROMÂNIA.

Lei 500

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 523/iunie/1995)
editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

SUMAR

Trenul progresului

de Alexandru Mironov

¡ Ya es hora ! – îmi intitulam, în numerele trecute, editorialul “Colecţiei...”, plecând de la momentul demarării oficiale a demersului strategiilor româneşti de integrare europeană.

Într-adevăr, timpul a sosit, şi încă de mult, căci această mult trâmbiţată integrare înseamnă nu numai aderarea la mentalitatea europeană ci, de fapt, conectarea vagonului pe care stă scris “România” la trenul progresului.

Ceea ce, cu siguranţă, nu se poate face numai pe cale birocratic-administrativă. Nu merge, fraţilor, să-i spui românului: tu, începând de mâine, *asta* faci, dacă vrei să ajungi în Europa! (de pildă: autonomie pe baze etnice, libertate homosexualilor sau temutul: puneţi-vă pe muncă!).

Nu, clar, treburile sunt mult mai complicate, experienţa celor patru ani de muncă în sferele administrativ-executive, dar şi o îndelungată participare la viaţa civilă, mă fac să spun că dacă nu-l convingem, nu-l cointeresăm, în vreun fel, pe fiecare din cei 23 de milioane de cetăţeni ai României, vagonul nostru va fi ataşat tot în partea a doua a trenului (şi, atenţie!, deşi tot trenul înaintează, persoane însemnate (planetar!) au decroşat legăturile dintre vagoanele din mijlocul garniturii – aşa că partea a doua a trenului înaintează, spre secolul XXI, numai datorită principiului I al mecanicii, purtată, aşadar, de inerţie...).

Deci, hai să vă conving că trebuie să ajungem la G7 (Grupul celor 7 state ultra-hiper-dezvoltate) sau, cel puţin, să ne propunem acest ţel. Vă rog, SF-işti români, să colaboraţi la această rubrică, urcând, alături de mine, în turnul de observaţie al gării de unde va fi anunţat trenul progresului.

Iată-l, apare la orizont, îl întâmpinăm lansându-vă câteva idei – multe de pe poziţia de “nebun al satului”, cea în care, de altfel, m-aţi citit sau m-aţi ascultat adesea. Deci...

1. Ne zbatem să intrăm în Uniunea Europeană, “Comisia...” condusă de academicianul Tudorel Postolache a creionat liniile de strategie, dorim să fim vecini de palier cu Franţa, Germania, Marea Britanie, dar ceea ce trebuie, de fapt, să ne dorim, este să avem o *clasă mijlocie cât mai numeroasă!*

Căci numai aşa bunăstarea poate ajunge la cât mai mulţi, numai aşa evităm “modelul sud american”, cu prăpastia dintre veniturile celor bogaţi şi sărăcia dezastruoasă a celor – foarte mulţi – săraci.

2. Vorbim de securitate europeană, ne dorim integrare în N.A.T.O., dar “pălăria” Organizaţiei de apărare a Atlanticului de Nord nu ne va apăra de relele pe care noi înşine ni le vom face, în “colaborare” cu vecinii noştri, pe teme de frontiere, minorităţi, etnii sau, pur şi simplu, aroganţă stupidă. Aşa că, repet, fără bună înţelegere cu vecinii, fără contacte fireşti cu sârbii, croaţii, bosniacii, bulgarii, ucrainenii, turcii, ungurii, grecii şi ce mai avem noi, în apropiere, în acest tumultuos spaţiu carpato-balcanic, nu vom putea păşi în lume.

Mai mult – şi iar mă repet –, fără a dezvolta o piaţă a zonei, fără a ne sprijini unii pe alţii, nu vom îngroşa acea pătură mijlocie de care vorbeam.

Revin însă la securitate, la NATO şi daţi-mi voie să-mi exprim o părere: “pălăria” NATO devine acoperitoare pentru România, Ungaria, Bulgaria, Polonia doar atunci când şi marea – şi buclucaşa – putere militară (dar şi culturală şi ştiinţifică!) care este Rusia va deveni membră a NATO! Gândiţi-vă numai la transparenţa pe care membrii NATO o au, vrând-nevrând, unii faţă de alţii şi îmi veţi da dreptate!

3. În tot ce va fi să întreprindem, să nu ne lăsăm atraşi de nurii economiei sălbatice de piaţă.

Un mare capitalist, pe nume Henry-Ford (tatăl), în timp ce inventează munca la bandă rulantă şi lansează celebrul “time is money”, postulează şi – uluitor, pentru “regele” capitaliştilor! – *principiul priorităţii anului.* Forţa, maşinile, banii au valoare numai dacă ele contribuie cu adevărat la realizarea libertăţii umane, este de părere H. Ford senior, afirmând, textual, că “viaţa economică nu este altceva decât un mijloc de a da valoare supremă vieţii poporului”!

Acest capitalist straniu a acordat lefuri mari salariaţilor lui, le-a permis să-şi cumpere automobile – produsele la care lucrau – în rate, la preţuri minime, a creat “tovărăşii agroindustriale” (complexe zootehnice de producere a cărnii, laptelui, ouălor), bazate pe acţiunile muncitorilor săi, şi-a transformat toate întreprinderile în societăţi pe acţiuni, muncitorii-acţionari fiind implicaţi în procesul de distribuire a profitului întreprinderilor, ei devenind, astfel, cu adevărat gospodari ai acestor întreprinderi ciclopice fordiene.

Participarea reală, cu sufletul şi mintea, a individului la producţie creează un adevărat sis-

tem etnic la H. Ford, acel sistem care are ca rezultat calitatea şi bunăstarea. El a ştiut, de altfel, urmând principiul că: este mai ieftin să nu faci deşeuri decât să le utilizezi, să îmbine etica economică cu cea ecologică şi chiar cu estetica întregului proces de producţie (între altele, pentru a obliga la curăţenie, pereţii interiori ai atelierelor erau vopsiţi în alb, tot albe erau halatele, mânuşile, îmbrăcămintea muncitorilor). În acest fel, curăţenia – implicând, în produs, calitate –, împreună cu elementul *timp* au pătruns în toţi porii procesului economic-tehnologic: în planul de producţie, în proiectele de dezvoltare, în fluxul tehnologic, organizarea procesului de muncă, dar şi în grija pentru starea de sănătate şi cea sufletească a muncitorului (cazare, hrană, transport, asistenţă medicală, şcoala copiilor, concediile, activitatea sportivă, ergonomia locului de muncă etc.).

...Mare socialist, capitalistul ăsta celebru, Henri Ford senior...

4. Geografia Uniunii Europene ne interesează în cel mai înalt grad, bineînţeles – şi ea va fi hotărâtă, probabil, în cursul Conferinţei Interguvernamentale din 1996, atunci când diriguitorii europeni vor reuşi – se speră – să doteze U.E. cu instituţii mai eficiente decât cele pe care le are acum, transparente, reprezentative şi democratice, pe cât de democratice pot fi ele atunci când reprezintă, laolaltă, popoare de 80 milioane de locuitori (Germania) şi o jumătate de milion (Luxemburgul). Consiliul European de la Copenhaga a şi iniţiat o "schiţă geografică" a Europei de mâine, care ar cuprinde, pe lângă cele 15 state deja membre ale U.E., şi şase ţări din Europa Centrală şi Orientală (Polonia, Ungaria, Cehia, Slovacia, România – slavă Domnului! – şi Bulgaria), cele trei state baltice (Letonia, Lituania, Estonia), dar şi statele zonei Balcanilor (Iugoslavia, Croaţia, Slovenia), plus cele ce vor mai "ieşi" pe harta Europei după ce conflictele balcanice vor fi fost stăpânite (ceea ce nu vor face nici forţele ONU, nici cele ale NATO, ci numai popoarele balcanice însele, atunci când vor zvârli deoparte uniformele religioase şi se vor aşeza, ca vecini ce se află, de veacuri, la masa păcii). Această geografie ne este, se observă, favorabilă, România aflându-se, pe hartă, în cadrul graniţelor în interiorul cărora se va naşte Federaţia Statelor Unite ale Europei – cândva, pe la anul 2020 (Science Fiction?, nu, mai degrabă prognoză pe termen îndepărtat!).

Până atunci însă, în 1996, cum spuneam, vor fi discutate instituţiile sine qua non ale U.E., componenţa, rolul şi relaţiile dintre ele: Consiliul European, Consiliul (executivul), Parlamentul European, Comisia, Curtea de Justiţie, Curtea de Conturi şi Comitetul Regiunilor.

Domnul Jacques Santer, preşedintele în exerciţiu al *Comisiei Europene*, simte nevoia – ne spunea recent – a unei Comisii Continentale puternice, capabile să aplice corect şi eficace legea antitrust, reglementările în domeniul subvenţiilor, dar şi penalizări aspre pentru statele cu guverne "leneşe", care întârzie punerea în aplicare a legislaţiei general europene.

Marele vis care este *moneda unică europeană* trebuie să devină realitate, insistă domnul Santer, pentru a deschide complet canalele de comunicare financiară. *Piaţa fostelor state socialiste* (!) este o problemă care îl frământă pe preşedintele Comisiei (ca şi pe mine, după cum observaţi), ca şi problemele de protecţie a mediului, dar mai ales cele de securitate europeană, domnul J. Santer militând pentru "un adevărat tratat transatlantic", ce ar lega Europa de resursele nord americanilor. Descentralizarea procesului de luare a deciziilor, de la Bruxelles, la nivel naţional şi regional, adică subsidiaritatea rămâne în vederile Comisiei Europene – ca o tehnologie socială fără de care Europa nu poate funcţiona: căci *fiecare cetăţean al continentului European trebuie să participe voluntar, conştient, la edificarea Federaţiei Statelor Unite ale Europei...*

...Mă opresc aici, pentru paginile de deschidere ale acestui număr de "Colecţie...", dar solicit "food for thought" – deci idei, deci combustibil pentru trenul progresului. "Pactul celor 105 zile" (perioada cât a funcţionat, la Snagov, la mare temperatură şi presiune, comisia de prospectare a viitorului României, condusă de academicianul Tudorel Postolache) ne invită la speranţă. Cele patru "laturi" ale Comisiei Postolache (Academia României, partidele politice, Guvernul şi – mare satisfacţie am avut! – un grup de câteva zeci de tineri de excepţie, medaliaţi la "olimpiadele" internaţionale şi naţionale) au decis, în consens: intrăm în Europa de mâine!

Intrăm, de bună voie şi nesiliţi de nimeni, cu ochii larg deschişi, purtând cu noi bagajele averii naţionale: bogăţii ale solului şi subsolului, istoria, Marea Neagră, tradiţiile, Dunărea, o şcoală de mare calibru, arta, munţii, literatura, invenţiile – noi, cu totul, cei 23 de milioane.

(va urma)

Critică de direcție

de Voicu Bugariu

În opt numere ale *Colecției de Povestiri Științifico-Fantastice. Anticipația* (491, 497, 499, 504, 505, 506, 513, 514) Cristian Lăzărescu a semnat un serial de critică SF. Cred că nu este prea târziu să mă refer la acest text acid, bine scris și bântuit de furie retorică. În esență, criticul îi ceartă pe autorii SF din România, reproșându-le că scriu prost, se lasă dominați de comoditatea ante-decembristă și nu sunt în stare să facă față concurenței dure a traducerilor. Între prezumțioasele acuze de incultură și lipsă de imaginație se află și o ipoteză interesantă: slăbiciunea SF-ului românesc ar deriva și din lipsa mediului tehnologic.

Adresându-se în mod indistinct grupului social al autorilor SF, Cristian Lăzărescu practică, poate chiar fără s-o știe, critica de direcție. El scrie ca și cum ar cunoaște viitorul optim al SF-ului de la noi, amintindu-mi de cei care știau încotro s-ar cuveni să se îndrepte întreaga literatură română. În principiu, critica de direcție nu este reprobabilă. Ea are doar cusurul unui dirijism puțin preocupat de latura obiectivă a textului literar.

Eseistică SF

O carte recent apărută dovedește că eseistica pe teme științifice poate invada teritoriul literaturii SF. Este vorba de *Ultimele trei minute. Ipoteze privind soarta finală a universului*, de Paul Davies (traducere de Gabriela Lăzărescu, Editura Humanitas, București, 1994). Volumul face parte dintr-o serie *(Science Masters)* lansată în peste 50 de țări. Versiunea originală apare concomitent cu traducerile sale.

Speculații de felul celei de față au mai apărut, dar niciodată ipoteza științifică nu mi s-a părut a fi mai aproape de literatura SF. Ce-i drept, autorul își prezintă fiecare variantă de viitor al universului sub forma unei argumentări științifice. Nu este, însă, nevoie să fii fizician pentru a-ți da repede seama că este vorba de niște construcții pur speculative, ce reflectă actualul nivel al gândirii cosmologice, dar pot fi contestate la fel de argumentat. Productivitatea intelectuală de-a dreptul halucinantă dovedită de autorii citați de Paul Davies este, fără îndoială, din specia SF-ului. Ea dovedește, printre altele, că autorii de literatură SF nu sunt obligați să recurgă la înscenări epice, pentru a-și pune în valoare ipotezele. Le este la îndemână și modalitatea eseisticii.

Ultimele trei minute semnalează și altceva. Se pare că mentalul colectiv al sfârșitului nostru de mileniu este dominat de mituri eshatologice. Astfel se explică enormul succes al unor cărți cum este cea de față, dar și permanenta expansiune a literaturii SF.

Traduceri rafistolate

În ultima vreme am avut ocazia să analizez versiuni românești ale unor romane SF engleze și americane. Am încercat să înțeleg de ce traducerile SF recente sunt mediocre și submediocre (cu anumite excepții).

Prima explicație este mărirea bruscă a cererii. Traducătorii sunt asaltați de edituri și încep să se grăbească. Cazul unui reputat lexicograf este semnificativ. În loc să-i învețe pe tinerii traducători "capcanele" vocabularului englez, respectivul a început să-i concureze, fușerind la repezeală text după text. Și alți virtual buni traducători din engleză au dat la iveală versiuni românești jenante. Un exemplu este traducerea romanului *Greybeard*, de Brian Aldiss (Editura Nemira, București, 1994). Din cauza vitezei, Mihnea Columbeanu (un abil mânuitor al limbii române) a lăsat să-i scape o întreagă colecție de agramatisme, improprietăți și stângăcii stilistice.

Mărirea cererii a dus și la apariția unei pleiade de traducători improvizați. Încrezători în studiile lor universitare de limbă și literatură engleză, nu puțini au început să publice traduceri SF de nivel îndoielnic. Presați de

interese pecuniare, editorii s-au făcut a nu băga de seamă că respectivii nu sunt de meserie şi excelează doar în materie de aplomb. S-au înmulţit astfel textele de slabă calitate literară. Un reputat anglist şi specialist în literatura SF se întreba, cu îndreptăţire, dacă actualul val de traduceri SF reprezintă realmente un act de cultură. Nu cumva multe cărţi prost traduse pretind noi versiuni, conforme cu originalele şi cu româna literară?

Dezamăgit este şi cititorul SF obişnuit. El începe să aibă o tot mai accentuată impresie de monotonie. Drapate, de regulă, într-o română vioaie, sărăcuţă şi discret invalidă, stilurile diferiţilor autori încep să semene între ele.

Astfel, aplatizarea stilistică tinde să bagatelizeze victoriile în materie de cantitate.

Ce-i drept, fenomenul are şi o componentă obiectivă. Prin natura ei, literatura SF este proliferantă, iar industrioşii ei autori nu sunt, de regulă, nişte stilişti. În mod corelativ, lectura SF standard nu dă prea multă atenţie scriiturii, urmărind mai ales trama şi *gadget*-urile specifice. De aici, o anumită îngăduinţă în materie de stil, ba chiar şi de gramatică. Neglijenţa traducătorilor este, deci, inerentă. Stresaţi de insistenţele editorilor şi anesteziaţi de pretenţiile destul de modeste ale cititorilor, aceştia devin tot mai expeditivi. Rămâne de stabilit cât din valul traducerilor este succes al culturii SF şi cât este triumf al stricătorilor de limbă.

O paradoxală depăşire a crizei ar putea decurge din imperialismul SF-ului de limbă engleză. Cum orice SF-ist mai răsărit reuşeşte să citească în engleză, nu este defel hazardat să presupunem că, peste vreo zece ani, traducătorii de SF englez şi american vor începe să şomeze, iar editorii români vor republica textele originale.

Sexism şi SF

În trei numere consecutive (110, 111, 112) revista Jurnalul S.F. publică traducerea unui text semnat de Joelle Wintrebert (sursa nu este indicată): *Sexism şi science fiction*. J.W. combate sexismul în calitate de femeie şi autoare SF. Ea salută înmulţirea autoarelor SF (de expresie engleză sau franceză) şi rememorează înfrângerile parţiale suferite de mentalitatea falocratică în SF-ul din ultimele două decenii. Argumentele anti-sexiste sunt obţinute, în general, prin adaptarea tezelor feministe tradiţionale. Autoarea consideră că nu există un ethos literar feminin, iar pretinsa diferenţiere a femeilor în materie de sensibilitate este un mit.

Furată de polemică, autoarea nu menţionează faptul că relativ slaba prezenţă a femeilor în literatura SF are şi cauze obiective. Desigur, autoarele SF au dovedit că pot reuşi foarte bine şi atunci când, "masculinizate", inventează personaje agresive sau scriu SF speculativ. Cu toate acestea, dacă ţinem cont de istoria literaturii universale, constatăm că literatura feminină are un specific întrucâtva incompatibil cu ariditatea inerentă a literaturii SF (calitate impusă de prezenţa verosimilităţii logice şi de absenţa celei psihologice). Aceleaşi considerente sunt valabile şi când este vorba despre cititoarele de literatură SF.

Cât priveşte "certarea" unor autori SF pretins sexişti, aceasta este subiectivă. La urma urmelor, nimeni nu le-a împiedicat pe autoarele SF să afirme că literatura lor este mai bună decât cea scrisă de bărbaţi. Aşa stând lucrurile, nu se vede de ce autorii SF n-ar avea dreptul moral de-a spune acelaşi lucru despre literatura SF scrisă de femei.

Limitele romanului SF

Cine doreşte să scrie sau să citească avizat literatură SF trebuie să parcurgă atent, ba chiar să studieze *Vorbitor în numele morţilor* (traducere de Gabriel Stoian, Editura Nemira, Bucureşti, 1995). Apărut în 1985 şi completat în 1991 cu o *Introducere*, romanul lui Orson Scott Card este instructiv. Mai întâi, datorită tentativei himerice a autorului de-a crea personaje autentice sub raport psihologic, dar plasate într-un decor convenţional SF şi angrenate într-o pledoarie cvasididactică pentru toleranţă etnică. Scriindu-şi romanul, Orson Scott Card a crezut sincer că încercarea sa are sorţi de izbândă. Drept urmare, s-a

străduit în chip vizibil să-şi individualizeze personajele, înzestrându-le cu dileme morale şi psihice, diferenţiindu-le prin ciudăţenii şi angrenându-le în nesfârşite dialoguri. Rezultatul este dezamăgitor. Incapabile să-l contacteze empatetic pe cititorul de azi, personajele rămân interesante în dimeniunea lor SF şi mult mai puţin ca apariţii problematice de tip non SF.

Vorbitor în numele morţilor este instructiv, în al doilea rând, pentru performanţele în materie de insolitare. Având o inventivitate epică modestă şi o energie eseistică mediocră, Orson Scott Card este, în schimb, mult mai convingător atunci când recurge la artificii SF. Cei trei mii de ani ai personajului principal (motivaţi logic), existenţa unor legături instantanee între planete situate la distanţe de ani lumină (plauzibilă prin extrapolarea telepatiei), personajul fără trup din reţeaua de computere, ciudăţeniile biologice ale unor extratereştri sunt dovezi reale de inventivitate pur SF-istică. De menţionat şi colonia unor catolici de limbă portugheză. Imaginarea ei este de efect, SF-ul lingvistic fiind relativ puţin frecventat.

Cultura SF

Câte cărţi trebuie să citească un neofit, pentru a se familiariza cu literatura SF? Există autori clasici ai SF-ului? Operele lor trebuie cunoscute în mod amănunţit? Cu alte cuvinte, în ce constă cultura SF? Un catalog analitic (*Presence du futur. Catalog analytique 1994. 40 ans d'imaginaire 1954-1994*, Editions Denoël, Paris, 1994) răspunde în mod implicit la aceste întrebări.

Yvonne Maillard (autoarea catalogului) a reuşit o sistematizare remarcabilă, rezumând succint 552 de cărţi şi oferind o imagine structurală a întregului gen. Prima sa clasificare se referă la o aşa-numită "limbă a ţării" şi stabileşte opt tipuri de literatură SF: *space opera, heroic fantasy, science fantasy, cyberpunk, hard science, uchronie, new wave, speculative fiction.* O grilă interpretativă cu şase rubrici oferă date despre fiecare carte în parte. Pot fi aflate intrigile, stilurile, tipurile narative ale cărţilor, precum şi formaţiile profesionale ale autorilor. Sunt propuse o bibliotecă ideală şi una a tânărului cititor. În mod special, sunt recomandaţi autori din trei categorii: 10 mari clasici (lecturi indispensabile), 10 "sprijinitori" (lecturi utile pentru explorarea diferitelor genuri) şi 10 suplimentari (lecturi ce oferă "escale fastuoase"). Tonul explicaţiilor introductive este semi-umoristic, dovadă a faptului că autoarea nu ia tocmai în serios (şi bine face) literatura aflată în discuţie. În schimb, micile prezentări sintetice ale diferitelor cărţi sunt scrise în mod obiectiv.

În ansamblu, catalogul lasă să se înţeleagă că literatura SF este codificabilă, iar cărţile ei nu sunt nişte unicate, din moment ce pot fi definite printr-un număr limitat de sintagme. Nici o editură nu şi-ar fi permis să purceadă la o clasificare atât de brutală, dacă ar fi fost vorba de cărţi aparţinând literaturii non SF. Cu toate acestea, SF-iştii n-au motive să se simtă şifonaţi. Aceasta fiindcă structura de temă cu variaţiuni a literaturii Sf, criticabilă pe plan estetic, are un rol sociologic esenţial. Supravieţuirea fenomenului SF este asigurată de un specific literar ce permite o iniţiere rapidă şi creează apoi un efect de dependenţă. Câmpul literar SF, cel mai complezent dintre toate, încurajează debuturile. Este incomparabil mai uşor să devii autor SF, decât autor non SF. Maximalismul estetic n-are ce căuta acolo unde primează prozelitismul. Aceeaşi regulă funcţionează şi în cazul cititorilor lipsiţi de veleitatea de-a deveni autori. Într-un timp relativ scurt, amatorii de literatură SF devin competenţi sau, cel puţin, capătă sentimentul că au devenit. Aşa stând lucrurile, conceptul de cultură SF, adesea invocat de "mandarinii" genului, se cere rediscutat. Se pare că un cunoscător al structurilor n-are nevoie să devină un erudit, pentru a fi un SF-ist competent. Un argument în acest sens este lipsa mizei stilistice. Cu foarte puţine excepţii, cărţile SF nu pretind decât traducători corecţi. Altfel spus, un SF-ist nu este obligat să ştie limbile de origine, pentru a deveni realmente un avizat.

Mă voi târî în cortul tău

de Eric Frank Russel

Eric Frank Russel apare pentru prima dată în paginile revistei Anticipaţia, cu o povestire care ne poate face să privim cu alţi ochi pe "cel mai bun prieten al omului".

Morfad stătea în cabina de la mijlocul punţii şi privea la perete. Era îngrijorat şi nu putea înfrânge senzaţia. Situaţia îl făcea să se gândească la o uriaşă cursă de şoareci. Ar fi putut scăpa din ea doar cu ajutorul combinat al celorlalţi şoareci.

Dar ceilalţi nu erau dispuşi să ridice nici măcar un deget în folosul lui sau al lor. Era sigur de asta. Cum să-i convingi să scape de constrângere, când nu îi poţi convinge că sunt băgaţi în ea până la gât?

Un şoarece se învârte într-o cursă fiindcă este în mod funest conştient de existenţa ei. Atâta timp cât rămâne extaziat, ignorând-o, nu face nimic. În lumea aceasta reală, o grămadă de străini inteligenţi nu făcuseră nimic în acest sens, de-a lungul întregii lor istorii. Cincizeci de altairieni sceptici nu erau dispuşi să urmeze un drum pe care milioane de pământeni eşuaseră.

Stătea încă acolo atunci când Haraka intră şi anunţă:

— Plecăm la apusul soarelui.

Morfad nu spuse nimic.

— Îmi pare rău că plec, adăugă Haraka. Era căpitanul vasului, un specimen mare, solid, al vieţii altairiene. Frecându-şi unele de altele degetele flexibile, continuă: Am avut noroc că am descoperit această planetă, mare noroc. Ne-am înfrăţit cu o formă de viaţă la înălţimea propriilor noastre standarde de inteligenţă, cutreierând spaţiul la fel ca noi, prietenoşi şi cooperativi.

Morfad nu spuse nimic.

— Ne-au primit foarte cordial. Haraka continuă entuziast: Semenii noştri vor fi foarte bucuroşi când vor auzi raportul. Fără îndoială, în faţa noastră s-a deschis un viitor măreţ. O alianţă Terra-Altair va fi invincibilă. Împreună vom putea explora şi exploata întreaga Galaxie.

Morfad nu spuse nimic.

Pierzându-şi entuziasmul, Haraka se încruntă la el:

— Ce se întâmplă cu tine, nenorocitule?

— Nu sunt prea încântat.

— Asta e clar, se vede. Faţa ta seamănă cu un *shamsid* foarte acru pe un tufiş bătrân şi veştejit. Şi asta tocmai la vremea triumfului! Eşti bolnav?

— Nu. Întorcându-se încet, Morfad îl privi drept în ochi: Crezi în capacităţile psionice?

Haraka reacţionă de parcă ar fi primit un picior:

— Ei bine, nu ştiu. Sunt căpitan, un inginer-navigator antrenat, deci nu pot pretinde că sunt expert în privinţa capacităţilor extraordinare. Mă întrebi despre un lucru la care nu sunt pregătit să răspund. Dar tu? Tu crezi în ele?

— Da – *acum*.

— Acum? De ce acum?

— Convingerea s-a înstăpânit în mine. Morfad ezită, apoi continuă cu o umbră de disperare: am descoperit că sunt telepat.

Privindu-l cu o uşoară neîncredere, Haraka spuse:

— Ai descoperit? Vrei să spui că ţi s-a întâmplat recent?

— Da.

— De când?

— De când am ajuns pe Terra.

— Nu înţeleg deloc, mărturisi Haraka

încurcat. Vrei să spui că vreuna din particularităţile condiţiilor de pe Terra te-au făcut, dintr-o dată, capabil să-mi citeşti gândurile?

— Nu, nu pot să-ţi citesc gândurile.

— Dar tocmai ai spus că ai devenit telepat.

— Am devenit. Pot auzi atât de clar gândurile de parcă mi-ar fi strigate tare. Dar nu gândurile tale sau ale vreunuia din echipaj.

Haraka se apleacă înainte, cu trăsăturile încordate.

— Ah, ai auzit gânduri *terestre*, ai? Şi ceea ce ai auzit te-a deranjat? Morfad, eu sunt căpitanul tău, comandantul tău. În mod obligatoriu, e de datoria ta să-mi raportezi orice lucru care ridică suspiciuni în privinţa pământenilor. Tăcu un moment, apoi îl îndemnă nerăbdător: Hai, spune!

— Nu cunosc mai multe decât tine despre aceşti humanoizi, zise Morfad. Am toate motivele să-i cred cu adevărat prietenoşi, dar nu ştiu ce gândesc.

— Dar, pe stele, omule, tu...

— Vorbim despre lucruri diferite, îl întrerupse Morfad. Dacă aud sau nu gândurile pământenilor, depinde de ce înseamnă asta pentru ei.

— Ascultă, spuse Haraka, ale cui gânduri *auzi*?

Împietrit, Morfad spuse categoric.

— Pe cele ale câinilor pământeni.

— Câinilor? Haraka se lăsă pe spate şi se holbă la el. *Câini*? Vorbeşti serios?

— Mai serios ca oricând. Îi pot auzi pe câini, nimic altceva. Nu mă întreba de ce, fiindcă nu ştiu. E o ciudăţenie de circumstanţă.

— Şi le-ai auzit gândurile de când am coborît pe Pământ?

— Da.

— Ce fel de lucruri ai auzit?

— Am înaintea mea perle de inteligenţă străină, declară Morfad şi, cu cât mă uit mai mult la ele, mă sperie mai tare.

— Hai, înspăimântă-mă şi pe mine cu câteva exemple, îl invită Haraka, stăpânindu-şi un zâmbet.

— Citez: supremul test de inteligenţă este capacitatea de a trăi după pofta inimii, fără să munceşti, recită Morfad. Citez: arta răzbunării constă în a o ascunde dincolo de orice suspiciune. Citez: cea mai inteligentă, cea mai subtilă, cea mai eficientă armă din univers este linguşirea.

— Ha?

— Citez: dacă un lucru gândeşte, îi place să-şi închipuie că este Dumnezeu – tratează-l ca pe Dumnezeu şi îţi va deveni sclav din proprie iniţiativă.

— Oh, nu! – negă Haraka.

— Oh, *da*! insistă Morfad. Întinse mâna către cel mai apropiat hublou. Acolo, afară, sunt trei miliarde de Dumnezei. Ei sunt urmaţi cu înflăcărare, cu gudurături, sunt priviţi cu ochi plini de adoraţie. Zeii sunt foarte milostivi cu cei care îi venerează. Scoase un sunet ce dădu emfază celor care urmară: Îndrăgostiţii ştiu asta şi dragostea devine mai ieftină.

Haraka spuse cu greu:

— Cred că eşti nebun.

— Citez: pentru a avea succes în guvernare, cel condus nu trebuie să fie conştient de asta. Scoase din nou acelaşi sunet. Asta e o nebunie? N-aş crede. Are sens. Merge. Chiar acolo, afară, funcţionează acum.

— Dar...

— Uită-te la asta. Aruncă un mic obiect în poala lui Haraka. Ştii ce e?

— Da, e ceea ce ei numesc biscuit.

— Corect. Ca să îi facă, unii pământeni au arat câmpurile, indiferent de vreme, ploaie, vânt şi soare, au însămânţat grâul, l-au cules cu ajutorul maşinilor pe care alţi pământeni au transpirat să le construiască. Au transportat grâul, l-au pus la păstrare, l-au măcinat, au prelucrat făina prin diferite procedee, au copt-o, au împachetat-o, apoi i-au expediat în toată lumea. Pentru a obţine biscuiţi, umanoizii pământeni au nevoie de câteva ore pământeşti.

— Aşa...

— Când un câine vrea unul, el se ridică, dă din labele din faţă şi îşi admiră zeul. Asta-i tot. Doar atât.

— Dar, la dracu', omule, câinii sunt relativ proşti.

— Aşa ni se pare, spuse Morfad aspru.

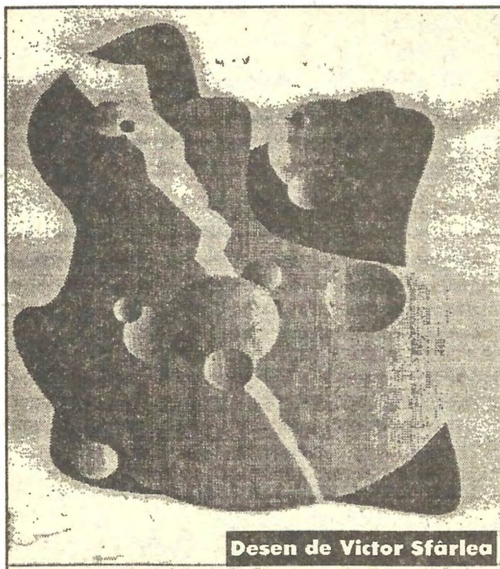
— Nu pot *face* ceva în mod efectiv.

— Asta depinde de ceea ce se consideră a fi efectiv.

— Nu au mâini.

— Dar nu au nevoie de ele, având creier.

— Acum ascultă, rosti Haraka, în mod vădit iritat, noi, altairienii, am inventat şi am

Desen de Victor Sfârlea

construit nave capabile să străbată spaţiul dintre stele. Pământenii au făcut la fel. Câinii pământeni n-au făcut-o şi nu o vor face în următorul milion de ani. Când un câine va avea creierul şi priceperea să meargă pe altă planetă, o să-mi mănânc cascheta.

— Poţi s-o faci chiar acum, sugeră Morfad, cu o privire feroce. Avem doi câini la bord.

Haraka scoase un mârâit de dispreţ.

— Pământenii ni i-au dat ca amintire.

— Sigur că ni i-au dat – la porunca cui?

— A fost un gest totalmente spontan.

— Sigur?

— Vrei să spui că li s-a inoculat ideea de către câini? întrebă Haraka.

— Ştiu că au făcut asta, ripostă Morfad, privindu-l aspru. Şi nu ni s-au dat doi masculi sau două femele. Nu, domnule, nu, în ruptul capului. Un mascul şi o femelă. Ne-au zis că putem să-i înmulţim. Astfel, conform uzanţelor, propriile noastre lumi vor fi iluminate de nestinsa dragoste a celui mai bun prieten al omului.

— Prostii! spuse Haraka.

Morfad se dădu un pas în spate:

— Eşti obsedat de vechea idee, depăşită, că o cucerire trebuie precedată de o agresiune. Nu poţi înţelege că o specie, cu totul străină, foloseşte în mod firesc metode străine? Câinii folosesc propriile lor tactici, nu pe cele ale noastre. Nu le stă în fire şi nu au capacitatea să se mute la noi cu ajutorul navelor, armelor şi cu mare tam-tam. *Este* în natura lor şi în capacitatea lor să se târască la noi, cu ochii strălucind de adoraţie. Dacă nu suntem precauţi, vom fi conduşi de o ceată de târîtoare drăgăstoase.

— Nu pot inventa un cuvânt pentru starea minţii tale, spuse Haraka. Suferi de canifobie.

— Din motive întemeiate.

— Motive imaginare.

— Ieri m-am uitat într-un magazin pentru câini. Cine îi spăla, îi pudra, îi parfuma, îi îndopa? Alţi câini? Draci! Femelele humanoide erau foarte ocupate cu asta. *Asta* e imaginar?

— Poţi să-mi spui că e o excentricitate terestră. Oricum nu înseamnă nimic. Mai ales că noi înşine avem câteva obiceiuri trăsnite.

— Aici ai perfectă dreptate, încuviinţă Morfad. Şi ştiu unul care îţi aparţine. După cum ştie tot echipajul.

Haraka îşi miji ochii.

— Poţi foarte bine să-l numeşti. Nu mi-e frică de felul cum sunt văzut de ceilalţi.

— Bine. Tu ai vrut-o. Eşti foarte preocupat de Kashim. Te ascultă întotdeauna. Iar tu îl vei asculta atunci când nu vei mai asculta de nimeni. Tot ceea ce spune are un sens - pentru tine.

— Deci eşti gelos pe Kashim, ai?

— Deloc, îl asigură Morfad cu un gest convingător. Îl dispreţuiesc doar pentru lucrul care îi face pe toţi să-l privească cu dispreţ. E un lingău profesionist. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului gudurându-se pe lângă tine, flatându-te, gâdilându-ţi propriul ego. E un tip care s-a născut să se târască, care se comportă cu tine ca un câine terestru. Îţi place. Te încălzeşte. Te atrage ca un drog irezistibil. Şi îi merge - nu îmi spune că nu e adevărat, fiindcă ştim cu toţii că *îi merge*.

— Nu sunt un prost. L-am cântărit pe Kashim. Nu mă influenţează în măsura în care crezi.

— Trei mii de milioane de pământeni au patru sute de milioane de câini cântăriţi şi sunt în aceeaşi măsură convinşi că nici un câine nu are vreun amestec, nici cât negru sub unghie.

— Nu cred.

— Desigur. Nici nu prea speram că vei crede. Morfad îţi spune lucrurile astea şi

Morfad e fie nebun, fie mincinos. Dar dacă ţi-ar fi spus Kashim, prosternându-se la picioarele tronului tău, i-ai fi înghiţit povestea pe nemestecate. Kashim are mintea unui câine terestru şi utilizează logica câinilor tereştri, nu vezi?

— Îndoiala mea are un fundament mai solid decât ăsta.

— De exemplu? îl invită Morfad.

— Unii dintre pământeni sunt telepaţi. Deci dacă acest mit despre subtila conducere a câinilor ar fi fost adevărată, ei ar fi aflat. În lumea asta nici un câine n-ar mai fi fost lăsat în viaţă. Haraka făcu o pauză şi sublinie în final: Ei n-au aflat de una ca asta.

— Telepaţii pământeni aud gândurile semenilor lor, nu pe cele ale câinilor. Eu aud gândurile câinilor, dar nu le aud pe cele ale altor specii. Cum am mai spus, nu ştiu de ce trebuie să fie aşa. Ştiu doar că *este*.

— Mi se pare lipsit de sens.

— Se poate. Cred că nu poţi fi acuzat că ai acest punct de vedere. Poziţia mea e ingrată: parcă sunt singurul care are urechi într-o lume în care toţi sunt surzi de-a binelea.

Haraka se gândi şi spuse după un timp:

— Să presupunem că aş fi acceptat tot ce mi-ai spus, la adevărata valoare - ce crezi că ar trebui să fac în consecinţă?

— Refuză să iei câinii, răspunse promt Morfad.

— Uşor de spus, greu de făcut. Bunele relaţii cu pământenii sunt de o importanţă vitală. Cum pot refuza un dar, oferit din toată inima, fără să-i ofensez?

— Bine, nu-l refuza. Atunci modifică-l. Cere doi masculi sau două femele canine. Dă o notă de credibilitate invocând o lege altadriană care interzice importul animalelor străine capabile de reproducere.

— Nu pot să fac asta. E prea târziu. Am acceptat deja animalele şi le-am mulţumit. De altfel, capacitatea lor de a se înmulţi e o parte esenţială a darului, intenţia lor de bază. Ne-au dăruit o nouă specie, o întreagă rasă de câini.

— Tu ai spus-o! confirmă Morfad.

— Din acelaşi motiv nu putem preveni înmulţirea lor când ne vom întoarce acasă, sublinie Haraka. De-acum încolo noi şi pământenii ne vom face multe vizite. Imediat ce vor descoperi că n-au reuşit să se înmulţească, vor deveni sentimentali şi, generoşi, ne vor trimite o duzină. Sau poate o sută. Astfel că va fi mai rău ca înainte.

— Bine, bine. Morfad ridică din umeri, cu resemnare, obosit. Dacă ai de gând să găseşti o obiecţie majoră la orice soluţie posibilă, la fel de bine ne putem supune fără luptă. Hai să ne lăsăm, să devenim o altă specie condusă de câini. Citez din nou: ca să aibă succes în guvernare, cel condus nu trebuie să fie conştient de asta. Îi aruncă lui Haraka o privire acră. Dacă ar fi după mine, aş aştepta până când am ajunge departe, în spaţiul liber, şi le-aş face vânt dincolo de trapă celor doi câini.

Haraka rânji în maniera celui care vrea să termine definitiv o istorie trăsnită:

— Şi dacă ai face asta, ar fi cea mai bună dovadă că, dincolo de toată argumentaţia, eşti afectat de halucinaţii.

Oftând din greu, Morfad întrebă:

— De ce?

— Ai azvârli doi membrii principali ai rasei conducătoare. Cum mai rămâne cu dominaţia, ai? rânji din nou Haraka. Ascultă, Morfad, în conformitate cu propria ta poveste, tu ştii ceva care n-a fost nici cunoscut şi nici bănuit până acum, şi tu eşti singurul care ai aflat. Asta te-ar transforma într-o puternică ameninţare la adresa întregii specii a câinilor. Nu te-ar lăsa să mai trăieşti clipa în care ai fi în stare să-i contracarezi sau să spui adevărul. Ai fi în mod rapid mai mort decât o fosilă preistorică. Se duse la uşă, ţinând-o deschisă în timp ce încheie: Mie mi se pare că eşti destul de sănătos.

Morfad strigă către uşa închisă:

— Nu se întâmplă aşa fiindcă, dacă eu le pot auzi gândurile, ei nu le aud pe ale mele în mod obligatoriu. Mă îndoiesc că ar putea, deoarece e doar o anomalie...

Uşa se închise cu zgomot. Se încruntă la ea, se învârti de vreo douăzeci de ori prin cabină, în cele din urmă se întoarse pe scaun şi stătu liniştit, în timp ce-şi bătea capul să găsească o soluţie satisfăcătoare.

"Cea mai inteligentă, cea mai subtilă armă din univers e linguşirea."

Da, căuta o modalitate de a-i învinge pe războinicii cu patru labe, incredibil de pricepuţi în folosirea celei mai inteligente arme a Creatorului. Profesionişti în a se gudura, a se târî, a adora, a iubi oamenii, în gâdilarea ego-

ului, antrenaţi până la perfecţiune, prin nenumărate generaţii, într-o artă în faţa căreia se părea că nu există o apărare eficientă.

Cum să înfrângi atacul care se apropia, cum să-l opreşti, cum să i te opui?

"Doamne, da!"

"Desigur, Doamne!"

"Orice ai spune, Doamne!"

Cum să protejezi pe cineva de această tehnică insidioasă, cum să o izolezi sau să...

Pe stele! Asta era - să-i *izolezi*! Pe Pladamine, lumea lipsită de importanţă, planeta pe care n-o revendica nimeni. Puteau acolo să se înmulţească în voie şi în acelaşi timp să domine buruienile şi gândacii. Şi ar fi fost un răspuns liniştitor pentru orice pământean curios venit în vizită.

"Câinii? Oh, sigur, îi mai avem, avem o mulţime. O duc foarte bine. Au o lume drăguţă, numai a lor. Un loc numit Pladamine. Dacă vrei să mergi să-i vezi se poate aranja."

O idee minunată. Ar fi rezolvată problema fără să creeze nici un resentiment pământenilor. S-ar dovedi folositoare în viitor şi în vecii vecilor. O dată duşi pe Pladamine nici un câine nu ar fi putut scăpa vreodată cu propriile lui forţe. Orice turist de pe Terra care ar fi venit cu câini ar putea fi convins să-i lase în paradisul canin, creat special de Altair. Acolo câinii s-ar trezi incapabili de a conduce altceva mai grozav decât alţi câini şi, dacă nu le va place, nu vor avea încotro.

Nu avea rost să îi explice planul lui Haraka, care era în mod avident marcat de prejudecăţi. Îl va păstra pentru autorităţile de acasă. Chiar dacă vor crede cu greu povestea asta, tot vor pune în aplicare ideea, după principiul că e mai bine să te asiguri decât să-ţi pară rău. Da, vor avea grijă şi vor trimite câinii pe Pladamine.

Stând pe un fotoliu din cabină, privi afară, spre port. O mulţime de pământeni, acolo, jos, aşteptau să fie martori la plecarea lor şi să le ureze drum bun. Observă în spatele mulţimii un câine mic, în mod absurd ferchezuit, trăgând o femeie pământeană la capătul unui lanţ subţire şi uşor. Săraca fată, îşi spuse. Câinele conduce, *ea* îl urmează, deşi crede că ea îl duce pe *el* undeva.

Găsindu-şi aparatul de fotografiat color, îl verifică şi o luă de-a lungul coridorului către ecluză. Ar fi frumos să aibă o fotografie a audienţei entuziaste. Ajungând la marginea ecluzei se împiedică de ceva cu patru picioare şi cu un ciot de coadă, care se încurcă pe neaşteptate între picioarele lui. Se prăbuşi cu capul înainte, în timp ce dinspre mulţimea de spectatori veneau ţipete ascuţite de femei.

Haraka spuse:

— Funeraliile ne-au întârziat cu două zile. Trebuie să recuperăm timpul cum putem mai bine. Medită o vreme şi adăugă: Îmi pare foarte rău de Morfad. Avea o minte sclipitoare, dar a cedat spre sfârşit. Oricum, e bine că expediţia nu a suferit decât o singură pierdere.

— S-ar fi putut întâmpla şi mai rău, domnule, răspunse Kashim. Puteaţi fi dumneavoastră. Slavă cerului că n-aţi fost dumneavoastră.

— Da, mi s-ar fi putut întâmpla mie. Haraka îl privi curios. Şi asta te-ar fi mâhnit, Kashim?

— Cu siguranţă, foarte mult, domnule. Cred că nimeni de la bord n-ar fi simţit lipsa dumneavoastră mai profund. Respectul şi admiraţia mea sunt atât de...

Tăcu, căci cineva intră tiptil în cabină, îşi lăsă capul în poala lui Haraka şi ridică plin de emoţie ochii către căpitan. Kashim se încruntă, iritat.

— Cuţulache! încuviinţă Haraka, scărpinând urechile noului venit.

— Respectul şi admiraţia mea, repetă mai tare Kashim, sunt atât de...

— Cuţulache! spuse iarăşi Haraka. Trase uşor de una din urechi, apoi de cealaltă, privind cu plăcere coada vibrând.

— Cum spuneam, domnule, respectul meu...

— Cuţulache! Surd la orice altceva, Haraka lăsă să-i alunece o mână şi începu să-l mângâie sub barbă.

Kashim îi trimise lui Cuţulache o privire de nesfârşită ură. Câinele îndreptă un ochi căprui în direcţia lui şi îl privi fără expresie. Din acel moment soarta lui Kashim fu pecetluită.

Traducerea:
Valentin Ciocşan

Vineri, dacă nu plouă

de Sebastian A. Corn

Sebastian A. Corn revine în paginile revistei Anticipaţia, introducându-ne, în stilul său caracteristic, într-una din multiplele sale lumi paralele.

Dacă vineri n-o să plouă, nu mă duc la *passes d'armes* şi...

"Yoshi!" o aud pe Alliyah, "Nu vrei să vezi ce scrie profesorul despre Benjamin?"

Nu vroiam. Eram în stare să zac pe spate, în pat, ore în şir. Ascultând posturile de radio. La asta mă pricepeam cel mai bine, iar azi aş fi avut poftă să baleiez ultrascurtele după *acid jazz* şi *house*.

"Ce scrie profesorul despre Benjamin?" întind mâna după caietul pe care Alliyah îl bate de masă. Benjamin stă cu ghiozdanul în spate şi se uită de la ea la mine. Nu-i nevoie să citesc. Alliyah recită pe dinafară:

De câteva săptămâni, Benjamin Slavik nu mai manifestă interes pentru cursuri. L-am surprins de mai multe ori trăgând cu coada ochiului la antrenamentele pe uscat ale wind-surferilor...

N-o mai urmăresc. "Ce naiba faci la şcoală, Benjamin?" întreb.

"Mă plictisesc. Mă plictisesc. Ce nevoie am de şcoală?"

Bineînţeles că n-are nevoie. În Staţie n-ai nevoie de nimic. Ţi-e foame? Comanzi hamburger sau sushi, pe unde ai chef. Apa curge non stop, de la robinetele de acasă până la reţeaua de irigaţii şi rampele de lansare pentru *passes d'armes*. Poţi să te plimbi toată ziua şi să caşti gura la teritoriul zebrat al Văii-de-Verde: habitacluri-terenuri agricole-arii de ventilaţie. Habitacluri-terenuri agricole-arii de ventilaţie.

Sau: poţi să te holbezi la gagicile din cabine. Sau: poţi să pariezi la cursele de ogari. Sau, dacă priveşti în sus, vezi Valea-de-Roşu prin bura ceţoasă a apei pulverizate de rampe – nişte contururi vagi, dispuse la fel de zebrat ca şi la noi.

Asta, când nu te duci la *passes d'armes*, bineînţeles.

Aşa funcţionează Staţia. Deci, la ce-ţi trebuie învăţătură? Staţia se învârte şi fără participarea ta, nu e nevoie de profesori ca să afli că pe parcursul a 300 de metri, cât e distanţa dintre cele două Văi, gravitaţia variază de la 1-G la 0-G, şi iar la 1-G. Nu e cazul să te instruieşti ca să ştii toate astea. E suficient să te uiţi cu atenţie la o partidă de *passes d'armes*.

"La ce-mi trebuie şcoală?" simte Benjamin că ezităm.

Păi, şcoală îţi trebuie ca să ştii textele cu care s-o agăţi pe una ca Lilith, cum am făcut eu săptămâna trecută. Dar nu-i spun asta lui Benjamin. Alliyah e de faţă.

"Mă plictisesc", spune el iar.

"Uite ce e, Benjamin. S-ar putea să nu fie nevoie de şcoală. Însă aşa stau lucrurile şi noi trebuie să le respectăm."

Borăsc respectuos în mine însumi când îi torn tâmpenia asta. De ce naiba mă chemase Alliyah? Nu era mai bine să zac în pat şi să caut un post care emite *acid jazz*?

"Adică, dacă nu mai merg la şcoală, *ăştia* o să mă scoată de la haleală? O să mă lase să mor de sete, sau ce?" se uită Benjamin la noi, din ce în ce mai sigur pe el.

UN NOU UNGUENT ANALGEZIC PE BAZĂ DE OPIOIZI MINORI! *INGO J*, PENTRU O ZI MINUNATĂ – se aude din radio.

Perfect! Vineri, dacă nu plouă, nu mă mai duc la *passes d'armes*, mă opresc în dreptul intrării în ventilatorul pe care îl tot studiez şi...

"Ce-ai zice dacă lumea ar râde de tine, Benjamin?" întreabă Alliyah, dând lent din cap. Părul negru i se clatină uşor, e serioasă, ştie să pună întrebări, dar acum, cred că Lilith e mai... "Ce-ai zice dacă lumea o să te arate cu degetul? Ăsta e Benjamin Slavik! Ăla de n-a fost în stare să termine şcoala!"

Pe Benjamin îl doare în cot de toate astea. Ne spune că nu ştie la ce-l pot ajuta cunoştinţele, câte vreme fiecare face ce vrea pe Staţie...

Câtă vreme fiecare *are* ce vrea pe Staţie.

E un simptom idiot. Îl ştiu tare bine. Ca şi Alliyah, ca şi Lilith, ca toată lumea. Aşa începe circul pe Staţie. Când eşti mic, te întrebi la ce-ţi foloseşte şcoala.

Când eşti mare, te întrebi la ce folosesc toate zilele astea care curg la fel. Şi începi să te duci la...

"Uite, şcoala te ajută, de pildă, să calculezi pe cine să pariezi la *passes d'armes*", zic.

Benjamin se strâmbă. Alliyah cască ochii. Şi chiar atunci simt că o să se întâmple. Norocul e că sunt bine antrenat. De mic tot ascund câte ceva; sunt foarte priceput să mă prefac că iau parte la lucruri ce nu mă privesc. Ştiu să zâmbesc gândindu-mă la ale mele.

Începe. Alliyah dispare, Benjamin se topeşte, bucătăria şi fereastra luminată dinspre terenurile agricole se evaporă. De data asta văd cadranul cu scala dispusă în semicerc. Acul indicator a înţepenit la 4,8... 4,8 ce? Ultima oară arătase 3,7. Încerc să mă uit prin jur. Teoretic, sub cadran se află un cursor, iar la dreapta cursorului...

Reapare bucătăria. Benjamin trânteşte uşa, iar eu apuc să văd terenul agricol însorit pe care se depunea bura fină. Cădea de la 150 de metri, împinsă de Zephyroţi, curenţii de aer emişi din Valea-de-Roşu.

"...mai bine nu te chemam", termină Alliyah fraza.

Sunt de acord cu ea. M-aş fi bucurat să zac toată ziua, cutremurat de *acid jazz*. Acum însă, idioata de Alliyah m-a inserat în afacerile curente. Aşa că trebuie să continui. Am să mă duc să dau ochii cu Boaz, pe urmă am să mă întâlnesc cu Lilith, mda, am să mă întâlnesc cu Lilith...

• • •

De ce am palmele ca spălătoresele? Şi de unde am roşăturile de la încheieturi?

Îmi privesc mâinile în timp ce urc în cabina trasă de cremalieră. Zic: o fi din cauza ploii care cade mereu, de la 150 de metri... Numai vinerea se întâmplă să nu plouă, când şi când.

Dacă nu plouă vineri, nu mă duc la *passes d'armes* şi o să intru în tunelul ventilatorului, pe care îl tot studiez de un an încoace. Într-o zi mi s-a părut chiar că văd creştetul unui tip care sălta ritmic în capătul coridorului. Învăţasem destul de bine intrarea aia şi aveam de gând să văd ce *naiba* se petrece acolo.

Acum însă, merg la *passes d'armes*. O să-l întâlnesc pe Boaz şi o să comentăm partidele.

• • •

"Adică, pretinzi că nu contează greutatea cavalerilor?" se holbează Boaz la mine. Îmi examinez roşăturile şi palmele pe jumătate macerate. Le pot compara cu ale grasului de Boaz: "Cum adică, să nu conteze masa unui cavaler?"

"Aşa bine. La ce gravitaţie se încrucişează acolo, sus, între rampe?"

Uite un motiv pentru care îţi trebuie un dram de şcoală. La gravitaţie 0, legea conservării impulsului ne spune că...

Acum o oră privisem iar la intrarea în ventilator. Un grătar subţire de metal, un tunel cilindric deschis într-o cameră paralelipipedică şi două intrări secundare. Îmi luase 9 luni ca să pun cap la cap toate elementele astea. Cabina trecea deosebit de repede prin dreptul ventilatorului şi n-aveam timp decât să-mi orientez cercetarea către un anumit amănunt, de fiecare dată, descoperind, treptat, topografia intrării.

Uite aşa văzusem azi cum una din intrările secundare dădea spre un rând de scări de metal. Şi mai văzusem o femeie care cobora grăbită pe scări, cu un vraf de hârtii în braţe.

Patrula? Era din vreo patrulă? – Boaz nu credea în patrule. Nici Alliyah. Lilith însă îşi imagina că patrulele astea sunt un fel de îngeri ai Staţiei. Că au grijă de noi. Eu eram sigur că îi şi *văzusem* pe membrii unei patrule.

Patrula somnului. Cei ce vegheau asupra somnului.

"Eşti un prost", râsese Boaz, când îi povestisem de halatul alb care flutura, când şi când, în dormitorul meu, în timpul nopţii. "Ai atins halatul? Ai pus mâna pe el?"

Nu. Nu pusesem mâna pe el.

"Înseamnă că ai visat. Uite, eu am avut aseară un vis îngrozitor. Eram lac de sudoare, pe o estradă de metal şi mă uitam la un cadran. Indica 5,9 şi din cauza asta eram disperat. Trebuia să mă grăbesc..."

Trebuia să se grăbească să tragă de cursor în jos. Ştiam. Eu nu *visam* chestiile astea. Le *vedeam*, zilnic. De câteva ori.

"Patrula somnului? Da. De ce nu?"

întrebase Lilith, cu capul aplecat într-o parte. De data asta chiar era de acord cu mine. Credea în patrule.

Ajunsesem la rampe. Nişte canale arcuite. Se înălţau pe terenurile agricole, direct din conductele de irigaţii. Se ridicau până la 130 de metri, cu pereţii laterali din ce în ce mai înalţi, pe măsură ce gravitaţia scădea. Asta o învăţasem tot la şcoală. Apa din canale ar fi putut să se răspândească mult mai uşor aşa, de sus.

De la 130 la 140 de metri canalele se transformau în platforme late de circa 5 yarzi. Bătute de curenţii antagonici: Zephyroţii, emişi de ventilatoarele Văii-de-Roşu şi Eoliţii, emişi din Valea Noastră.

Zburătăceau apa şi năşteau ploaia. Acolo, între capetele canalelor, se întâlneau cavalerii de pe windsurf-uri. Acolo aveau loc *les passes d'armes*, din cauza cărora mă certam cu Boaz.

Îşi întinde mâna macerată către un cavaler. Tipul îşi potriveşte *zoori* în picioare şi îşi trage pe cap *men*-ul din plexiglass şi bambus.

"Adică slăbuţul ăsta, se poate compara cu un windsurfer ca Ozuna?"

"Slăbuţul ăsta e Francisco Ortega, idiotule! Nu-l recunoşti? E..."

Acum s-a întâmplat brusc. Canalul arcuit în aer s-a disipat, Boaz şi canalul au dispărut. Eu trag de cursor şi mă reped undeva în stânga, tropăind pe estrada de metal. "Slavik! Vezi că ai sărit din grafic!" Mă răsucesc, gata să răspund. De ce mama dracului forjaseră tuburile? De ce? Văzusem clar pe cadran saltul subit al acului indicator. Arăta 8,3.

"Eşti un idiot...", încep.

"...Boaz!" termin. "Îţi spun că masa n-are importanţă."

Francisco urca deja cu windsurf-ul de-a lungul canalului. Eoliţii emişi de ventilatoarele din aria din spate făceau să-i trepideze pânza. Steagul cu însemnele heraldice juca, iar el se lăsase aproape de apă, zvâcnind din braţe. Windsurf-ul prinsese viteză şi tocmai se angaja pe ultimii zece metri ai canalului, printre curenţii turbulenţi care zburătăceau apa în sorburi.

"Ohoo!" exclamă Boaz.

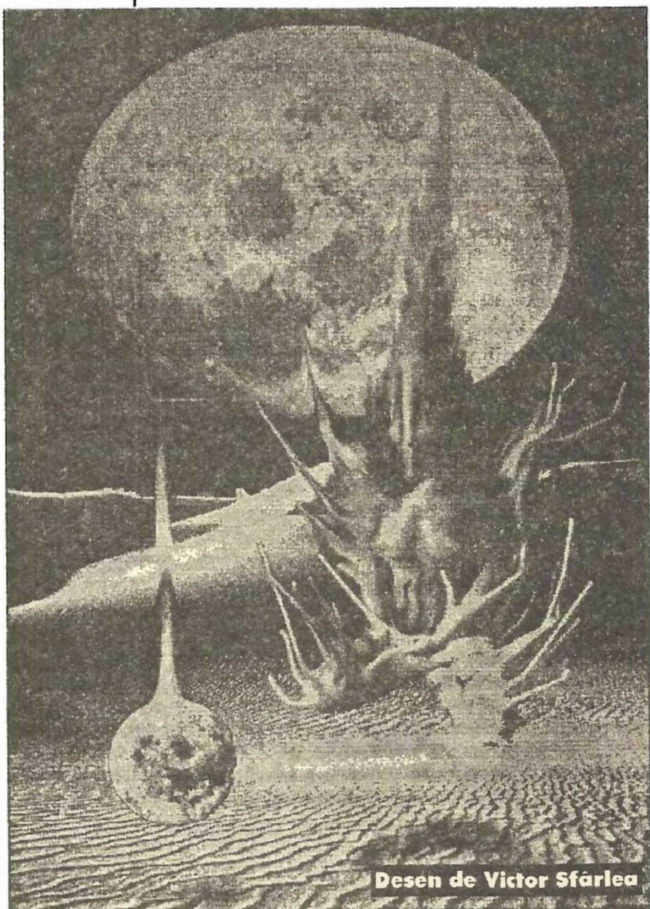
Francisco pluteşte în zona gravitaţională 0. Moletierele îi vibrează, bezmetice, armura îi zăngăne de se aude până la noi, pânza i se înclină, planşa pare că se învârte ca o elice, dar cavalerul reuşeşte s-o controleze – ssfrrr! Dispare absorbit în vaporii de apă de la G-0.

"Na! S-a dus naibii în Valea-de-Roşu!", îl urmăreşte Boaz cu binoclul. "Te simţi în stare să pariezi pe el poimâine?"

Poimâine e sâmbătă. Înseamnă că mâine, dacă nu va ploua, am să intru în camera ventilatoarelor. Mâine noapte.

"Cu cine are partida?"

"Cu Chaka, negresa!" râde Boaz. Chaka asta era chiar mai obeză decât el. Decât Boaz,

Desen de Victor Sfârlea

adică. Mă gândesc la ziua de sâmbătă. Am să fiu buimac după noaptea de nesomn. Da' de ce dracu' mă dusesem la şcoală? Nu ca să-mi formez nişte convingeri? Iar convingerile trebuiau verificate.

UN NOU UNGUENT ANALGEZIC, PENTRU O ZI MAGNIFICĂ PE STAŢIE! *SPIKE*, PENTRU ZILELE FERICITE! – bubuie difuzorul din spate.

"Merg pe mâna lui Ortega! Cu ochii închişi!"

Boaz bate palma. Mâinile ni se lipesc, ca miezul de pâine muiat în apă.

• • •

Pe Lilith o cunoscusem acum câteva seri. Cabina era aglomerată, eu eram pe jumătate beat şi mă gândeam că zilele nu se deosebeau chiar deloc. La ora aia, Benjamin şi Alliyah dormeau cu siguranţă, iar eu o să intru pâş-pâş în casă şi o să mă străduiesc să ascult *acid jazz*. Băusem Coca Cola în care dizolvasem 10 aspirine şi trei fiole de Novalgin.

Nu fusese suficient. De fapt, în Staţie, niciodată nu era suficient. Ştiam că o să adorm, cu mâna încurcată în butoanele de selectare a scalei. Printre megahertzi. Aşa făceam mereu – vroiam să ascult *acid jazz* şi adormeam.

Mă trezem apoi, dimineaţa, solemn ca o mumie, în patul cu cearşafuri călcate şi apretate. Şi atunci, nu era normal să cred în patrula somului?

Trecusem deja de intrarea pe care o iscodeam când a urcat Lilith cu bărbatul ei. Un bonom care o sprijinea, atent. Un spilcuit prevenitor, care îi aprindea ţigările pe măsură ce străbăteam dungile succesive ale Văii-de-Verde.

ULTIMUL COCKTAIL! *TRAUMA NOPŢII!* ALCOOL + SALICILAŢI PURI! – s-a scurs reflexia unor litere luminoase pe figura lui Lilith.

Fuma şi se prefăcea că priveşte absentă peste umărul tipului. Numai că eu învăţasem – la şcoală, cred – ce însemnau privirile astea.

Aşa că, mi-am amânat sfârşitul. Deşi dispuneam, ca orice locuitor al Staţiei, de drogurile necesare unui zbor final, în sertarul din dormitor.

• • •

Deci. Nu m-am sinucis şi bine am făcut. Probabil că era ceva în aer. O grămadă de vecini o făcuseră în noaptea aia şi serviciile de incinerare au fost supraîncărcate câteva zile.

Mă rog. A făcut-o şi soţul lui Lilith, ca un bun cetăţean care se trezea că adoarme când avea chef de cu totul altceva. Totul era să intri în dormitor, pentru că, v-am zis, filmul se rupea, oricum, după câteva zeci de secunde.

• • •

Lilith are mâinile la fel ca ale mele. Îi aprind ţigara.

"Deci, nu vii mâine seară?" – se uită în tavan, suflă fumul şi înghite în sec.

Fac semn că nu.

"Şi ce te faci cu patrula somnului?"

"Poate că Boaz are dreptate. Poate că toate astea nu-s' decât nişte aiureli."

"Şi astea sunt tot nişte aiureli?" îmi arată ea mâinile şi încheieturile acoperite cu rosături.

Ce-ar fi s-o sărut? Numai că se întâmplă din nou. Stau cu ochii ţintă în tavan. Acul e la 6,5, iar pe mine mă trec fiorii. Cursorul e dat la maximum. "Ce dracu' fac ăia, sus? I-a apucat damblaua?"

Disperat, plonjez sub pupitrul de metal. Desfac un capac, îl arunc într-o parte şi mă reped într-un volan metalic. Poate deblochez cursorul.

"Sunt probleme la valva lui Slavik!" urlă cineva în stânga mea, iar pupitrele se pornesc să trepideze din buloane şi racorduri.

"Idioţii de sus!" răcnesc. "Da' ce cred ei? Cred că..."

"...Nu sunt aiureli!" îi răspund lui Lilith. "Rosăturile astea nu sunt nişte aiureli."

Mă ridic din pat şi mă îmbrac. Oglinzile exterioare încep să culbuteze. Din ce în ce mai puţină lumină. Un crepuscul subit, ca o criză depresivă în miezul zilei. Pe fereastră îi văd pe cavaleri cum se antrenează în zona G-0. Windsurf-urile joacă – nişte bondari spulberaţi de trombele de apă. Cavalerii plutesc peste ploaia ce o să ne stropească terenurile agricole.

"Dacă mâine nu plouă, nu mă duc la *passes d'armes*. Nu vin nici la tine. Am să..."

"Mi-ai mai spus." Lilith stinge ţigara şi se răsuceşte pe o parte. Cu spatele la mine. Dacă n-aş şti că mâine e vineri, dacă n-aş şti că mâine s-ar putea să nu plouă, atunci poate că ar fi momentul să trag şi eu obloanele. Ca un cetăţean civilizat.

• • •

"Stăm şi nu facem nimic", reia Benjamin discuţia de unde am lăsat-o ieri. N-am ce să-i răspund. Luasem deja Cola + Novalgin + Aspirină. Cât se poate de clasic.

În fine, îmi dau seama de ce e important să *nu* plouă. Ca să plouă, apa trebuie să fie ejectată pe canalele în formă de arc. Dacă apa nu e ejectată prin canale, n-au cum să mai aibă loc *les passes d'armes*. Mda. Vreme de câteva zile stabilisem nişte relaţii de cauzalitate greşite. Dar şi cuvintele deveneau din ce în ce mai necunoscute şi mai misterioase, pe măsură ce avansai în vârstă.

"Ba facem câte ceva", zic. "Uite, eu am pus pariu pe Francisco Ortega. Mâine are *passes d'armes* cu Chaka, negresa."

"Cavalerii fac ceva. Se bat, acolo, la G-0. Vreau şi eu să fiu cavaler", spune Benjamin, bolborosind în cana de cacao sprijinită de masă. Se uită de la mine la Alliyah.

"Cavalerii nu sunt oameni", emite Alliyah, sec.

"Şi atunci, de ce, când îşi retează braţele şi capetele şi picioarele, ne trezim cu sânge pe noi? Hmm? De ce?" o iscodeşte Benjamin.

"Cavalerii nu sunt oameni. Punct", stabileşte Alliyah.

"N-am cunoscut pe nimeni care s-a făcut cavaler", zic şi eu, mirat. Blegul ăsta de Benjamin oferea o soluţie. Lumea se uita la tine în timp ce urcai în viteză pe canal, amuţeau cu toţii când te vedeau cum te zbaţi să menţii traiectoria windsurf-ului în vâltorile curenţilor de la G-0, urma schimbul rapid de lovituri – pânze sfâşiate cu cârmele planşelor, spade rotite în timp ce te ţineai cu mâna de catargul care tresălta, securi azvârlite printre trombele de apă pulverizată – totul se rezolva într-o mare de aclamaţii. Dacă le auzeai, însemna că ai înregistrat o victorie.

Dacă nu le auzei, însemna că *gata*! Agăţaseşi arma în panoplie. Nu? Nu se spune aşa?

"Ba sunt oameni. Cred că-i importăm de pe alte Staţii", zice Benjamin. "Mai bine mă năşteam pe altă Staţie. Aici e prea multă plictiseală."

"Eşti nesimţit, Ben. Adică, Yoshi şi cu mine suntem plicticoşi?"

Benjamin rămâne cu gura căscată. Uimit. Dar v-am spus. Pe măsură ce înaintezi în vârstă cuvintele nu prea mai seamănă cu evenimentele. Capătă, aşa, un fel de viaţă a lor, paralelă.

"N-am vrut să spun asta", se apără puştiul. Dar eu îl pierd din vedere. Sunt plin de unsoare pe braţe şi mă căznesc să cuplez două capete de ax.

"Ascultă, şefu'", zic. "Dacă ne ia dracu', e numai din cauză că boierii ăia de la etaj, ăia care-ţi suflă în cur tot timpul, au meşterit iar ca bezmeticii! E fier, ce dracu'! E fier şi se rupe!"

"Lasă textele, Slavik! Lasă textele şi vezi ce faci!"

Tremuram tot, gata-gata să scap şuruburile şi şaibele dintre degetele amorţite. *Şuruburile şi şaibele?* – aproape că mă clatin când văd că ştiu cum se cheamă obiectele mărunte pe care le manevrez.

"Grăbeşte-te! Acele bat în cadrane să le spargă şi alta nu!"

Mă reped cu şurubelniţa în orificiul unei plăci.

"Ajută-mă! Nu vezi că-mi alunecă şaiba din mână?"

Tipul se apleacă. E la fel de mânjit ca şi mine.

"Am crezut că n-avem loc amândoi."

"Ce vorbeşti? Ajută-mă, dacă nu vrei să ne trezim deodată că avem în jur *tot* locul din lume!" ţip la el şi, în sfârşit, fixez placa pe ax. Buun! Trag de celălalt ax şi sunt gata să le cuplez.

"Hai, că ne scoatem şi acum. Ieşim şi de data asta..."

"...asta nu e o manieră, Benjamin! Suntem părinţii tăi şi..."

Sunt sigur că Alliyah nu borăşte în ea când vinde gogoşi din astea.

UN CONTAINER IDEAL PENTRU GUNOIUL MENAJER! *MICUL CHIVOT DE JONZ!* – se aude din radio.

"Plec să mă văd cu Boaz", le spun.

"Dar azi nu sunt *passes d'armes*!" mă

priveşte Alliyah dintr-o parte.

"Nu sunt *passes d'armes*. Dar cavalerii se antrenează la sol. Vrem să-i vedem. Vezi ce faci la şcoală, Benjamin!"

Şi ies primul din casă.

• • •

Trec pentru a treia oară în ultima jumătate de ceas prin faţa intrării în ventilator şi abia acum reuşesc să văd ce ascunde intrarea secundară. Cineva a deschis-o când cabina frâna la o schimbare de macaz şi am văzut un şir de birouri iluminate cu lămpi miniaturale, suspendate deasupra unor maşini de scris.

12:35. Oglinzile exterioare nu culbutează mai devreme de 18:30. Să merg la Lilith? Să merg la cursele de ogari? Să mă opresc pe un teren agricol şi să mă uit cu binoclul în Valea-de-Roşu? – sunt unii care şi-au făcut o ocupaţie din asta.

ALKA SELZER! ALKA SELZER! CONSUMATĂ ZILNIC, TE AJUTĂ SĂ PARCURGI SĂPTĂMÂNILE FERICITE DIN STAŢIE!

Cobor la marginea unei arii de ventilaţie şi o iau pe câmpul plin de alge căţărate pe spalieri. Mda. E vineri şi nu plouă.

UN CADOU MINUNAT PENTRU FAMILIA DUMNEAVOASTRĂ! PULBEREA ANALGEZICĂ PREMIXATĂ CU COFEINĂ! *SABLES ENSOMEILLÉS!* -- urlau megafoanele, stârnind păsările buimace de pe câmp.

"Doamne! Sunt mai multe produse decât putem lua!" exclamă un bătrân. Mă uit la el cum îşi potriveşte luneta ca să privească în Valea-de-Roşu.

"Pot să mă uit şi eu?"

Tipul îmi face semn că da.

"Nu te-ai mai uitat niciodată până acum?

"Nu. Urmăresc *les passes d'armes*. Şi trebuie să mă ocup de băiatul meu. L-a apucat plictiseala deja."

Bătrânul dă din cap, înţelegător:

"*Passes d'armes?* Sunt prea violente pentru mine. Tu de ce crezi c-am rezistat până acum? Mmh?"

Îmi proptesc ochiul în lunetă şi privesc în Valea-de-Roşu. Azi e o vizibilitate perfectă. Nu plouă şi vedem foarte bine dincolo. Deasupra noastră e un areal de habitacluri.

"De ce nu te-ai sinucis..., la asta te referi?" îl întreb pe bătrân.

"Mda. Treaba e că..." – stau cu ochiul lipit de ocularul lunetei, dar nu mai văd nimic. Şi nici nu mai am cum să aflu în ce fel a procedat moşul de nu şi-a curmat zilele până acum.

Cadranul indică 3,5. Sunt relaxat şi potrivesc cursorul într-o poziţie joasă. Mă uit încoace şi-ncolo.

"N-aduceţi cafeaua aia o dată?" strig.

"Ce-i, Slavik? N-ai ce face?"

"Mi-a ajuns cât am făcut în ultimul timp. I-am depanat pe toţi papagalii de la etaj. Acum vreau să beau o cafea."

Ştiu că dacă mă răsucesc cu scaunul am să văd balustrada din bare de fier vopsite în verde. Dincolo de ea e groapa cu *fierătania*. Conducte groase care se caţără câteva zeci de metri în sus. E o groapă inversă, pricepeţi? – o groapă *inversă*.

Apare o tipă rasă în cap, îmbrăcată în salopetă neagră.

"Cafeaua, domnule Yoshi Slavik!" se strâmbă, în timp ce-mi întinde ceaşca.

Mă uit la ea. Are palmele ca de spălătoreasă şi rosături la încheieturi.

"De unde ai astea?" întreb.

"Lasă idioţeniile, Slavik! Zi mersi că ţi-am adus cafeaua. Chiar crezi că..."

"...fiind o ocupaţie liniştită, îţi dă mereu lucruri noi de căutat", bate bătrânul în lunetă.

Fusesem un idiot când îmi imaginasem că Lilith mă împiedicase să mă sinucid la timp. De fapt, mă ţinuse în viaţă intrarea aia pe care o tot studiam.

"Auzi? Tu crezi în patrule?" întreb.

"O secundă!" îmi face el semn nerăbdător şi începe să urmărească ceva cu luneta. "A luat foc o cabină în Valea-de-Roşu." Asta înseamnă o economie făcută Staţiei. Câteva cremaţiuni în minus. "Patrule? De patrule m-ai întrebat?"

Îi zic că da.

"Păi tu îţi imaginai că am ajuns la vârsta asta fără să le văd? De ce crezi că mă tot uit cu luneta? E imposibil să nu-i surprinzi pe membrii patrulelor, dacă studiezi cu atenţie un anumit loc. Ia uite-te acum!"

Mă aşez în spatele lunetei şi privesc la cabina care luase foc. Gurile de apă de pe marginea străzii stropeau cadranul metalic cu spuma deversată din rezervoarele de sub

banchete. Îi văd pe cei din Valea-de-Roşu cum se înghesuie în jurul cabinei. Aleargă cu toţii, răsturnaţi. Ca nişte marionete suspendate de picioare.

Dar nu mai au pe cine salva.

"Patrulele somnului sunt singurele pe care nu le-am văzut. În rest, am tot văzut patrule. Iscodesc, ştii? Iscodesc din spatele zidurilor, iscodesc prin cabine, iscodesc din copacii livezilor... iscodesc şi notează în carneţele."

Mă uit lung la bătrân şi decid că într-una din zilele astea, după ce o să văd ce e cu ventilatorul, am să mă sinucid totuşi. N-are nici un rost să ajung în halul ăsta – un bătrân care spune tot soiul de aiureli unor indivizi pe care abia îi cunoaşte.

"Crezi că acum nu se uită nimeni la noi? Crezi că nu urmăreşte nimeni ce facem?" se uită moşul la mine pe sub sprâncene.

SĂPUN ANALGEZIC *CÔTE D'ORES!* SĂPUN *CÔTE D'ORES* PENTRU O ZI LIPSITĂ DE DURERI!

"Ştiu eu? Ce să zic?"

" Poate că eşti şi tu un membru al patrulelor! Şi atunci, ce să zici?"

UN CADOU PENTRU IUBITA TA? TE-AI GÂNDIT LA UN CD *JEHOSHA*? ALTO SAX! *OCEAN PERVERS* – ULTIMUL CD AL LUI *JEHOSHA*! MUZICĂ ANALGEZICĂ PENTRU O ZI FERICITĂ! MUZICĂ ANALGEZICĂ!

•••

E vineri. Nu plouă. Şi e ora 19:00. Oglinzile solare au culbutat de o jumătate de oră, Benjamin şi Alliyah dorm, iar Lilith fumează a 30-a ţigară de azi.

Ies la cursele de ogari şi-l bat pe umăr pe Boaz:

"Te-am uscat! Ai rămas fără o leţcaie! Mai pariezi mâine pe Chaka?"

"Mmh... bineînţeles... nu ştiu dacă tu ai accepta dublarea mizei... Ce părere ai? am de gând să te lefteresc de tot!"

E doar un jargon. Ceva rătăcit în limbaje de nu-ştiu-câte generaţii... de pe vremea când se câştigau bani sau mai ştiu eu ce. Lucrând, speculând sau jucând.

Urcăm în cabină. CASA "ALVEOSET" LANSEAZĂ O NOUĂ GARNITURĂ DE MOBILĂ PENTRU HOL ŞI CAMERA DE ZI! CONFORT? UTILITATE? – AZVÂRLIŢI MOBILA LA CREMATORIU! A VENIT EPOCA "ALVEOSET"! MOBILA CARE ÎŢI IA DUREREA CU MÂNA! MOBILA ANALGEZICĂ CE TE FACE FERICIT!

"Deci? Dublezi miza?" se uită Boaz la mine. Lăfăindu-se pe două banchete. E vorba de o miză de onoare, pricepeţi că...

...şi mirosea a ars. Probabil că venea de undeva, de sus. Mă uit la cadran. 4,1. Cursorul e în poziţie intermediară.

"Feyer!" strig. "La mine totul e în regulă. Ce naiba arde?"

"Poate că şi-au uitat *ăia* salopetele în uscătoarele de la etaj."

"Poate că au intrat *ăilalţi* în vrie... în camerele de *reculegere*", rânjeşte tipa de lângă mine şi dă un şut lăzii de metal în care îşi ţine lăzile şi şurubelniţele. "Ştii tu cum te încing camerele de *reculegere*?" se uită ea lung spre mâinile mele pline de riduri pufoase.

Nici ei nu-i place pielea asta moale şi poroasă. De ce paştele mă-sii ne-au stigmatizat cu ea?

"Sunt obosit. Aş vrea să dorm. N-am chef de camerele de *reculegere*. Vreau doar să dorm!"

Tipa pufneşte în râs:

"Doamne! Dacă nu te auzeam cu urechile mele, n-aş fi crezut că vreunul dintre noi e-n stare să tânjească după somn. Unde mai pui că..."

"Vine fum! Vine fum de la etaj! A luat dracului foc ceva la etaj!" urlă Feyer.

Se aud deja tropăiturile precipitate. Estradele superioare vibrează, scările de comunicare trepidează. Arunc rapid un ochi spre cadran: 4,2. Iar cursorul e tot în poziţie intermediară. Nu e nici o problemă care să ţină de mine.

Mă reped la balustradă şi mă chiorăsc în sus, de-a lungul conductelor. Feyer a venit şi el lângă mine şi încearcă să-mi zică ceva, dar îl întrerupe un şir de bubuituri care se aud din groapa inversă. Fumul se revarsă spre noi ca un nor cumulus filmat rapid.

Ne aruncăm pe spate. "Dracu' v-a pus să vă duceţi să vă holbaţi? Dacă e să ne facem praf, praf ne facem! Oricum! La noi, totul merge bine!" rânjeşte tipa şi-mi face cu ochiul.

Chiar aşa. Sistemele controlate de noi mergeau brici. Şi erau singurele la care ne pricepeam: le supravegheam, le depanam, le activam şi aşa mai departe.

"Nu prea-ţi plac mâinile mele!" îmi spune ea, concentrându-se asupra cadranului. "Crezi că ale tale sunt..."

"...ALTEFL, VEŢI CONTINUA SĂ BEŢI APĂ CU GUST NEPLĂCUT! SOLVENŢII AROMAŢI "KANDAHAR", AMELIORAŢI CU SALICILAŢI, PENTRU ZILELE CANICULARE!

"Auzi?" se interesă Boaz. "Ăştia cu solvenţii KANADHAR or merge mână în mână cu serviciul de planning meteo?"

"Eşti tâmpit? Care ăştia cu solvenţii KANDAHAR? Crezi că stă cineva să-i mai producă? Nu merge totul şnur, fără noi?"

"Merge şnur, pe dracu'! Atunci de ce naiba fac reclamă la toate produsele astea care nu le aduc nici un venit? La toată marfa asta pe care noi nici măcar n-avem cum s-o depozităm?" se enervează Boaz.

Mă gândesc că noi nu prea mai ştim să interpretăm reclamele. Poate că reclamele se fac pentru că avem nevoie de *entertainment*. Poate că reclamele se fac pentru că avem nevoie de iluzii...

Cât pe ce să pierd halta.

"Nu mergi acasă?"

Ţâşnesc pe uşa deschisă a cabinei chiar înainte să pornească din haltă. Apuc să înregistrez cât de uscat e aerul, mă răsucesc şi-i fac semn lui Boaz. "La revedere!" strig către mutra lui mirată, turtită de geam.

• • •

La şcoală m-au învăţat să nu folosesc forţa. Niciodată. Dar am de ales? Smulg grătarul de sârmă subţire. *Zviiing!* Se dezlipeşte fâşii, cu bucăţi de ciment.

Intru în tunelul cilindric şi din câţiva paşi ajung în camera paralelipipedică.

Patrule? Patrula somnului? Vax! Boaz ăsta avusese dreptate... Uite că nu păzea nici dracu' intrarea în ventilator. Patrula somnului? Poate! Dar eu obişnuiam să intru în dormitor abia pe la 23:00. Acum era 19:40.

Marjă de siguranţă. Se chema că-mi luasem o marjă de siguranţă. Pe unde naiba s-o iau? În nici un caz prin birouri!... dacă era, totuşi, cineva în zonă?

Deschid uşa din dreapta şi văd scările care coboară. Cât dracu' puteau să coboare? Blindajul şi santina Staţiei aveau doar 10 metri...

Aprind lanterna. O lanternă analgezică POPPER, luată acum cinci zile, imediat după ce-i auzisem reclama. Mda. O aprindeai şi-ţi treceau orice dureri de cap.

Treptele de metal sună sec. Ajung pe o platformă de beton. Iluminez de jur împrejur şi văd un coridor lung care porneşte din dreapta.

Benjamin ar fi fost încântat dacă m-ar fi însoţit. Dar ce i-ar mai fi rămas pentru mai târziu? Nu era genul care să înţepenească în spatele lunetelor, ca să privească în Valea-de-Roşu...

Întreg culoarul trepidează şi se aude vaierul cabinelor de la suprafaţă. Perfect. Făcusem cât se poate de bine că amânasem sinuciderea clasică pentru locuitorii Staţiei. Sunt ca un balon plin cu gaz, aş răcni chiar – ca să zic aşa, sunt pe deplin satisfăcut. Şi dacă mă grăbesc, ajung acasă înainte să treacă patrula somnului... *ni vu, ni connu!* Ohoo! E cu mult mai bine decât dacă aş fi luat Coca + aspirină + Novalgin + alcool + mobilă + deodorant! – analgezice, cu toate!

Urc nişte scări şi ajung în dreptul unei intrări betonate. Sting lanterna. Dincolo e lumină din belşug. Se aud o grămadă de voci. Inşi grăbiţi care trebăluiesc agitaţi. Îmi sugerează fondul sonor al unei reclame la parfum – o echipă de indivizi care se aferează ca nişte spiriduşi pe puntea unui clipper, desfăşurând saulele de pe cavile, strângând odgoanele pe cabestan şi întinzând pânzele.

"Hai o dată, Slavik!" îl aud pe Feyer din spate. "Treci şi ajută la manică! Doar nu vrei să ardem de vii!"

Mă reped la estradă. Mă strecor ca o nevăstuică pe la capătul pupitrelor, sparg geamul pe care scrie HIDRANT şi încep să desfăşor furtunul gros din pânză cauciucată.

"Cât arată la tine, Slavik?" strigă vecina mea de pupitru.

Sunt gata să-i răspund că e o cretină dacă-şi imaginează că pot fi în două locuri deodată, când, *mă* aud cum spun:

"Am 5,3! Şi cursorul e în poziţie medie."

Manica îmi cade din mână. Mă ridic din

spatele pupitrelor şi privesc pe estradă. Văd fumul care coboară în valuri, ca o picătură uriaşă de cerneală lăsată să cadă în apă. Flăcările ling conductele groase care urcă în groapa inversă, iar Feyer se holbează de la Slavik Yoshi, cel ce supraveghează cadranul şi cursorul, la Slavik Yoshi pe care îl trimisese să desfăşoare furtunul.

"Ce naiba?!..." înţepeneşte el în mijlocul estradei.

Replica mea de la pupitru şi tipa de lângă ea mă remarcă instantaneu. Cască ochii şi deschid gura. Asta fac. Cu multă sârguinţă, pot spune. Se zgâiesc la mine şi uită cu totul de incendiu.

Abia atunci văd că, de fapt, nu spărsesem geamul pe care scria HIDRANT. Şi nici manica n-o ţinusem în mână.

Doar crezusem că fac toate astea.

• • •

Sunt unii care cred că oamenii şi văile şi terenurile agricole şi ventilatoarele au apărut pe Staţie aşa, ca un fel de generaţie spontanee. Concomitent. Cu totul.

E ultimul lucru la care apuc să gândesc coerent înainte ca patrula somnului să-mi prindă încheieturile în chingile de piele. Apoi îmi îmbracă mâinile în mănuşile umede.

Adorm. Aşteptând ziua de sâmbătă. Va ploua, ca de obicei. Iar Francisco Ortega va ţâşni cu windsurf-ul la G-0, se va clătina printre curenţii de apă învolburată, printre Zephyroţi şi Eoliţi şi va da piept cu Chaka, negresa. El, cu securea lui de Asturias, ea, cu suliţa asegaï de Congo.

Am să-l sparg pe Boaz. Cum o fac de obicei. Am să-l sparg pe Boaz şi am să ocup cu bucuria mea mintea cea goală a lui Yoshi Slavik, lucrătorul din calele Staţiei.

• • •

"Hai, că adoarme!" spune Lilith. Îşi strânge seringile şi cateterele. Fâlfâind din pulpanele halatului alb.

"Şi dacă îşi aminteşte?" Ăsta pare să fie nenorocitul de Boaz. Să ştii că el e! "Nu era mai bine să-l lăsăm să se sinucidă?"

Lilith se pregăteşte să iasă din cameră. "De ce să se sinucidă? Ţi-e ciudă că o să te bată *dincolo*, în Valea-de-Verde? Ţi-e ciudă că ai să pierzi pariul la *passes d'armes*?"

"Mmmhh...", se bălbâie Boaz, închizându-şi caseta neagră.

"Da' ce credeai? De ce te-am adus cu mine în patrulă? De ce te-am scos din cală?"

Boaz se preface că nu reuşeşte să pună siguranţa la caseta cu scule. Cred că se uită în podea, dar Lilith îl mai întreabă o dată:

"Ştii că eşti stupid? Nu ăsta e genul tău? Aşa eşti tu! Nu trebuie să pierzi ca să fii fericit? Altfel cum crezi că ai lucra non stop în cale? Poţi să-mi spui? Cum ai putea să mai fii eficient în meserie dacă n-ai avea creierul ocupat mereu cu tristeţea care-ţi face plăcere? Cel mai eficace muncitor e ăla care habar n-are ce face!"

"Mda... mhh... realitatea de *dincolo*... ca să lucrez... mda", îngaimă Boaz, dă din cap şi iese din cameră.

Chiar dorm? Chiar visez? Oricum, Staţia asta *trebuie* să funcţioneze eficient... *Trebuie* să zboare şi să funcţioneze eficient...

Pentru tine

de Florin Pîtea

Florin Pîtea, unul dintre cei mai constanţi autori în paginile revistei Anticipaţia, mai adaugă o piesă mozaicului lumilor sale imaginative.

În fiecare zi aştept să vină seara. Peste zi sunt multe mărunţişuri de făcut, aşa că n-am timp să mă gândesc la tine. Pândesc bucăţile de lemn aduse de valuri, mai arunc un ochi la undiţe şi ţin de şase, să nu vină crocodilii. Mai pe la prânz Bertha mă pune să curăţ peştii de solzi. Felceru' zice că n-ar trebui să mâncăm aşa ceva, că la câte toxine sunt în apă peştele e otravă. Nici pământul ăla în care-şi creşte ciupercile nu e mai curat, da' n-are rost să ne luăm în gură cu el. Dac-ar fi s-o luăm aşa, n-am mai înghiţi nici aer, că şi-ăsta-i otrăvit.

Felceru' are multe idei. Lucrează tot timpul şi, câteodată, ies chestii interesante. Şi-a adus pământ cu găleata de pe mal şi creşte ciuperci. Şi-a făcut atelier. Are o arbaletă cu arcul din oţel, pe care-a construit-o singur şi care-i mult mai bună împotriva crocodililor decât căngile pe care le folosesc ceilalţi săteni. A făcut şi o moară de curent, da' aia nu merge decât când bate vântul.

Câteodată mai stau prin atelierul lui, numai că dacă pierd prea mult timpu' p-acolo, nu mai am ce mânca sau cu ce face focul. În plus, pontonul meu e la marginea satului şi e mult de mers până la atelierul felcerului.

Bertha zice că dac-ar fi mai mulţi de-ăştia s-ar porni iar toată nebunia cu fabrici, poluare şi războaie. Că am ajuns să mai fim doar o mână de triburi lacustre din cauza a prea multe invenţii, şi că alte invenţii n-or să aducă decât alte nenorociri. Aşa o fi, da' becul pe care l-a legat felceru' la moara de curent luminează mai bine decât opaiţul Berthei, şi nici fum nu scoate.

Tot de la felcer am primit şi poza ta. A găsit-o plutind pe apă, într-o dimineaţă, când se ducea cu barca la un bolnav din alt sat. Mi-a plăcut mult poza. În altă zi, când s-a dus la târg – e o adunătură de magherniţe, însă îi zicem târg – a venit cu un teanc de foi şi, pe fiecare din ele era poza ta, ceva mai mare şi fără culori. Foile aveau un miros plăcut, care dup-aia s-a risipit.

Treaba cu foile s-a dovedit bună, fiindcă mai târziu am rămas fără poza în culori. Nici acum nu ştiu cum s-a întâmplat. M-am pomenit că n-o mai aveam, şi degeaba am căutat-o până mi s-a urât, că n-am mai găsit-o.

Am lipit toate foile pe tavan şi, în fiecare dimineaţă, mă trezesc sub privirea ta, şi parcă din acest motiv mă simt altfel.

Cam asta e. Aştept să vină seara. Cerul e întunecat şi mohorît, fără lumină, dar am răbdare până noaptea târziu. Câteodată, când am noroc, văd un oraş plutind la mare înălţime, plin de lumină şi strălucire. Felceru' zice că astfel de oraşe sunt construite şi locuite de oameni, numai că sunt rezervate celor foarte bogaţi. Dacă-i spun că o să strâng blăni de nutrie şi de castor, să ajung bogat şi să locuiesc în oraşele zburătoare, îşi drege vocea şi schimbă vorba.

Le aştept seară de seară şi caut să disting turnurile zvelte, luminile, platformele, motoarele care le poartă prin cer. Oamenii mai bătrâni îmi povestesc despre stele, numai că eu n-am văzut stele niciodată. Oraşele zburătoare sunt singurele stele pe care le-am văzut vreodată.

Deşi n-am cum să-mi dau seama, încerc să ghicesc în care din oraşele zburătoare locuieşti. Îmi închipui mereu altceva despre tine, despre viaţa pe care o trăieşti acolo sus, şi totul e plin de lumină, de culoare, numai faţa ta e în alb şi negru.

Când plouă, din chipurile tale se scurg lacrimi şi parcă ai vrea să-mi vorbeşti, numai că ne desparte o distanţă prea mare. Atât de mare că n-o pot traversa.

Aş vrea să-mi amintesc culoarea ochilor tăi.

Măcar atât.

Povara

de Matei-Alexandru Mocanu

Matei-Alexandru Mocanu debutează cu o pastilă extrem de inedită; un mit străvechi într-o "haină" nouă.

Îşi şterse cu o mână sudoarea de pe frunte şi merse mai departe. Călca cu grijă, îndoind piciorul după fiecare ridicare. Genunchii îi tremurau uşor. Se opri, îşi propti cu o mână greutatea pe umăr, iar cu cealaltă începu să-şi şteargă faţa transpirată. Îşi scutură încet picioarele, liniştindu-şi muşchii. Scrută cu privirea împrejurimile, dar nu găsi nici un sprijin în spaţiu. Mai zăbovi puţin, apoi porni. Picioarele i se izbeau de solul pietros, cutremurându-l. I se mişcau mecanic, încărcându-se de tină, neluând în seamă stâncile ascuţite ce se iviseră. Talpa sa bătătorită disloca bucăţi mari de rocă. Pământul începu să-l frigă. Călcâiele îl dureau şi începu să alerge. Întâi uşor, abia mişcându-şi picioarele, apoi din ce în ce mai repede; făcu un salt, apoi altul şi altul şi altul. Nu observă un bolovan ivit în cale. Acesta însă îl zări şi îl lovi la picior. Rocile începură să-i cadă de pe mâini. Un şuvoi de apă ţâşni din talpă. Apa rece izbucni în toate părţile şi-i împroşcă pieptul împădurit. Aruncă povara şi îşi puse braţele pe rană. Scrâşni şi în bezna peşterii deschise se zăriră stalactite şi stalagmite zdrobindu-se. Scoase un răcnet şi doi vulcani îi explodară pe spate. Apa continua să-i curgă din picior. Îşi acoperi peştera ivită în talpă cu un bolovan de pe creştet. O zguduitură – lava se întâlnise cu apa. Zece copaci de pe piept i se frânseră. Se dezechilibră şi căzu pe sol. Rocile ascuţite ale acestuia îi zgâriară mâna de bazalt. Un deget i se frânse. În rostogolirea sa antrenă zeci de bolovani care se prăvăliră la vale şi-i zdrobiră unghiile de marmură.

Urlă iar, azvârlind lavă în toate părţile. Apoi se opri brusc. Îşi aminti de povară. Întinse mâinile lungi şi o prinse cu greutate. Privi înăuntru. Luna se apropiase mai mult de Terra, suflă uşor şi o reaşeză la loc. Venus se îndrepta rapid către Saturn, îl opri şi pe el. Câţiva meteoriţi rebeli îl loviră peste mână, totul era în ordine. Bătrânul Atlas zâmbi mulţumit.

O nouă aventură a celebrului detectiv-filozof Magnus Ridolph

CLUBUL DE VACANŢĂ STELAR

de Jack Vance

Încă o stranie şi incitantă aventură a detectivului Magnus Ridolph (dintr-un ciclu de nouă asemenea povestiri), eroul născut din imaginaţia bogată a scriitorului american Jack Vance

Molfăindu-şi mecanic trabucul stins, Joe Blaine zăcea răsturnat pe spate într-un fotoliu pivotant. Îşi pusese picioarele pe birou şi-şi mângâia obrajii cu o palmă grăsună, fără urma vreunui os. Era extrem de prost dispus.

Multe situaţii deosebite îi agrementaseră viaţa lui Joe Blaine: triumfuri, înfrângeri, necazuri diferite. Dar nici una nu se comparase cu acest Club de Vacanţă.

Afară, soarele alb Eta Pisces strălucea radios deasupra unui peisaj în care albul, verdele şi azuriul se îngemănau într-un melanj încântător. (*«Bucuraţi-vă de lumina revigorantă a celui mai sănătos soare din galaxie, într-un peisaj de o frumuseţe de nedescris»* – extras dintr-una dintre broşurile publicitare ale Clubului de Vacanţă.)

O mare molcomă clipocea de-a lungul unei plaje cu nisipul cel mai fin, în spatele căreia se înălţa, ca o faleză, pe o distanţă de aproape 150 de metri, liziera unei jungle de nepătruns. (*«Vacanţe în vecinătatea unor misterioase păduri neexplorate»* – zicea broşura, iar ilustraţia arăta o splendidă domnişoară, goală puşcă, cu pielea de un verde crud, zâmbind promiţător la umbra unui arbore cu exuberante inflorescenţe roşii şi negre.)

Un hotel elegant, kilometri de plajă, cam vreo sută de bungalow-uri oranj şi verzi, un ring de dans în aer liber, un teatru, terenuri de tenis, iole, o alee mărginită de magazine de lux, un hipodrom cu tribună şi grajduri – ăsta era Clubul de Vacanţă, aşa cum şi-l imaginase Joe Blaine. Nimic nu lipsea (excepţie făcând juna verde). Şi dacă Joe Blaine ar fi ştiut unde să găsească una, s-ar fi dus s-o caute.

Şi mai era o diferenţă. Joe îşi imaginase holul plin de frumuseţi elegante, iar plaja acoperită de trupuri bronzate. În imaginaţia sa, tribunele gemeau de public nerăbdător să afle dacă sumele mizate pe caii angajaţi în curse au fost valorificate. În faţa fiecăruia din cele şapte baruri – tot în mintea sa – lumea se înghesuia pe trei rânduri, iar barmanii, depăşiţi de comenzi, abia dacă-şi mai puteau trage sufletul.

Joe Blaine mormăi ceva şi-şi aruncă trabucul pe geam. Uşa glisă şi Mayla, secretara sa, intră. Părul ei blond avea nuanţa nisipului plajelor, iar ochii erau albaştri ca marea neîncreţită de valuri. Era zveltă, mlădioasă şi pielea avea nuanţa şi frăgezimea caisei în pârg. Era o fiinţă mai degrabă instinctuală decât inteligentă, fapt care convenea de minune lui Joe Blaine. Se apropie de el, traversând camera şi-l mângâie pe părul tuns scurt.

— Curaj, Joe, nu poate fi mai rău ca acuma.

Aceste vorbe cristalizară descurajarea lui Joe într-un muget furios:

— Păi, cum putea fi mai rău ca acuma? Spune-mi şi mie, cum? Zece milioane de credite băgate în toată afacerea asta şi... trei clienţi plătitori!

Mayla se aşeză într-un fotoliu şi-şi aprinse gânditoare o ţigară.

— Aşteaptă puţin, să se potolească zarva stârnită de accidentele acelea nefericite... După aia, or să revină ca muştele. La urma urmei, ne-au făcut o publicitate nesperată...

— Publicitate! Ce tot spui? Nouă înotători ucişi de urechelniţele de mare, chiar în prima zi. Un soi de gorile care năvălesc şi răpesc fete, târându-le în junglă. Ca să nu mai vorbim de şerpii înaripaţi şi de dragoni! Doamne! Auzi, dragoni! Şi tu mai vorbeşti de publicitate!...

Mayla deveni gânditoare:

— Mda, poate ai dreptate. S-ar putea ca toate astea să-i descurajeze pe cei care ignoră circumstanţele.

— Circumstanţe? Care circumstanţe?

— Păi, faptul că planeta asta, Kolama, nu-i încă explorată... adică, nu-i civilizată...

— Asta-i bună, îi răspunse serios Blaine. Crezi că-i cineva dispus să se lase devorat de nişte lighioane înfiorătoare numai pentru că-i o planetă sălbatică?

Ea îşi clătină capul:

— Nu. Nu tocmai.

— Aha! zise Joe. M-ai liniştit.

— Vroiam numai să zic că poate ne-ar acorda unele circumstanţe atenuante.

Blaine îşi ridică braţele spre cer, oftă, apoi se lăsă pe spătarul fotoliului, învins. Îşi scoase un alt trabuc şi-l aprinse.

— Poate ar trebui – continuă Mayla după o scurtă tăcere – poate ar trebui să organizăm nişte vânători, gen safari, pentru vânatul mare. Şi i-am aduna, astfel, pe toţi amatorii de frisoane şi senzaţii tari.

El o privi cu reproş:

— Scumpa mea, tu ar trebui să ştii că nimeni nu-i dispus să hăituiască vânatul mare, dacă îl pândeşte pericolul să-şi lase propria piele. Or, în cazul nostru, cele mai bune şanse ar fi de *fifty-fifty*, nivel arhisuficient ca să-i sperie pe vânătorii "de duminică".

Teleecranul bâzâi. Joe se întoarse iritat: «Ce naiba...». Apăsă butonul. Ecranul se lumină şi deveni de un roz translucid. «Poftim, apel de la mare distanţă, s-ar zice.»

— Starport îl caută pe Joe Blaine, răsună vocea operatoarei.

— Eu sunt.

Pe ecran apăru o figură ascuţită – numai ochi, nas şi dinţi – cu trăsături şirete şi calculate, dar totuşi însufleţită de acel şarm care place femeilor. Era Lucky Woolrich, asociatul lui Joe Blaine.

— Ce mai vrei şi tu, deşteptule? îl muştrului Joe. Nu ştii că un apel interplanetar costă 8 credite minutul?

Lucky îi răspunse sec:

— Vroiam numai să te întreb dacă s-a aranjat problema.

— Ce aranjat! zbieră Joe. Eşti nebun? Mie-mi ţâţâie fundu' când fac chiar şi-un pas în afara hotelului...

— Trebuie să facem ceva, zise Woolrich. Zece milioane de credite nu-i o nimica toată!

— Aici, da, ai dreptate!

— Numai că e o chestie pe care eu n-o înţeleg. Pe toată durata construcţiei, n-a avut loc nici măcar un singur incident. Nimic nu s-a întâmplat, până ce n-am deschis. Ţie nu ţi se pare cam ciudat?

— Ciudat până la Dumnezeu! Nu pricep nimic, deşi am încercat...

Lucky reluă:

— Bine, dragă. Te-am chemat ca să-ţi spun că vin acolo. Ajung în vreo patru zile. Şi aduc cu mine un expert în depistarea găinăriilor de tot soiul.

— Nu de-un expert în găinării avem nevoie! i-o tăie scurt Blaine. Ci de-un expert în urechelniţe de mare, de-un expert în dragoni, de unul în şerpi înaripaţi. Şi nu numai de unul. De-o mulţime...

Lucky îi ignoră întreruperea:

— Dacă cineva ne poate ajuta, ăsta-i tocmai omul pe care l-am găsit. Mi-a fost recomandat la modul cel mai călduros. Se numeşte Magnus Ridolph. Este un geniu şi o celebritate. El e cel care a inventat Kaleidoscopul muzical.

— Exact de ce aveam nevoie. O să le cânte lighioanelor până-or să cadă late.

— Termină cu prostiile, Joe! interveni Lucky. Opt credite pe minut e, pur şi simplu, pomană, dacă vorbim în termeni de afaceri.

— Am voie să mă distrez şi eu puţin, pe banii mei, mârâi Blaine. Zece milioane de credite zvârlite pe fereastră, la dracu' şi cu cele câteva mii pentru expertul tău în găinării...

— Ne vedem peste patru zile, încheie cu răceală Lucky.

Ecranul se stinse. Joe se ridică şi începu să se plimbe prin cameră în lung şi-n lat. Mayla îl urmărea, cu o mândrie posesivă întipărită pe chip. Ea, care îşi putea permite – dacă o dorea – să dea gata 49 din 50 de bărbaţi, găsea că Joe este cel mai "sexy" din câţi întâlnise vreodată.

Un bărbat înalt, noduros, purtând uniforma roşie şi albastră a hotelului, năvăli în cameră, cu paşi de cocostârc.

— Ce-i, Wilbur? întrebă morocănos Blaine.

— Doamne-Dumnezeule! Joe! O ştii pe cotoroanţa aia bătrână? Aia puţin ţicnită?

— Sigur c-o ştiu. Îi cunosc personal pe toţi cei trei clienţi. Ce-i cu ea?

— A atacat-o un dragon! Şi-ar fi reuşit s-o şi înhaţe dacă nu se pitula sub o bancă. A picat, aşa, din cer, mare cât o casă. Doamne! Ce-i acum la gura ei! Zice c-o să ne dea în judecată, pentru că dihania a atacat-o în parcul hotelului.

Joe Blaine îşi trecu mâna prin părul rar, tuns scurt şi-şi înfipse dinţii în trabuc:

— Ţineţi-mă sau muşc pe cineva!...

— Scumpule, vrei un pahar? sugeră Mayla.

Wilbur aprobă, adăugând:

— Dă-mi şi mie unul.

În carne şi oase, Lucky nu era atât de înalt cum părea pe ecran – abia dacă era cât Joe, însă mai zvelt şi, în plus, mai îngrijit.

— Joe, zise el, ţi-l prezint pe Mr. Ridolph. Expertul despre care ţi-am vorbit.

Cu un gest scurt, Lucky îi arătă un bărbat slăbuţ, cu barbă albă şi distinsă, care intrase în cameră, privind în jurul lui cu aerul unui puşti care vizitează menajeria unui circ.

Blaine îi aruncă o privire, apoi se întoarse, dezgustat, spre Lucky:

— Expert? Ţapul ăsta bătrân? Expert în ce? mârâi el, după care, schimbând tonul, i se adresă oaspetelui, plin de exuberanţă: Îmi pare bine, Mr. Ridolph. Sunt bucuros că aţi venit să ne ajutaţi. Prezenţa unui expert nu poate fi decât bine-

venită.

Magnus Ridolph strânse călduros şi îndelung mâinile ce i se întindeau:

— Da, da, sunt încântat şi eu, Mr. Woolrich.

— Eu sunt Woolrich, interveni prompt Lucky. Dânsul este Mr. Blaine.

— Îmi pare bine. (Şi Magnus Ridolph îl salută din cap, dorind parcă să demonstreze că nu se formalizează de întrerupere.) Este o staţiune foarte plăcută, liniştită şi odihinitoare, exact cum îmi place mie.

Blaine îşi ridică ochii la cer:

— Prea liniştită, domnule. Şi atmosfera ei odihnitoare mă scoate din minţi.

Lucky izbucni în râs şi-i trase o scatoalcă pe spate lui Magnus Ridolph, care se întoarse şi-l măsură cu o privire rece.

— Nu vă lăsaţi amăgit, domnule, zise Lucky. Ăsta-i numărul lui pentru clienţi. Nu-l întrece nimeni la asta.

Joe îl măsură din priviri pe Magnus Ridolph, cu aerul unei gospodine care întoarce o bucată de carne, cam alterată, pe tejgheaua măcelarului, apoi oftă dezamăgit, clătinând din cap. Deodată, tresări. De afară răsună brusc o explozie de ţipete şi urlete sălbatice.

Lucky şi Joe schimbară o privire şi se repeziră la uşă. Sus, pe cer, aproape deasupra capetelor lor, două siluete imense îşi fâlfâiau aripile, sfâşiindu-se una pe alta cu ghearele lor ca nişte furci. Vântul aducea până la ei răgetele feroce ale acestora. Blaine îl apucă pe Magnus Ridolph de cot.

— Sunt cu miile! îi strigă la ureche. Abia aşteaptă să iasă cineva pe plajă. Trebuie să scăpăm de ei! Şi de urechelniţele de mare, cu cleşti lungi de patru metri, care infestează oceanul, precum şi de gorilele de-o jumătate de tonă, care au o mulţime de obiceiuri omeneşti. Ca să nu mai vorbim de şerpii înaripaţi!

— Mda, se pare că toate au caracteristici dintre cele mai feroce, zise Magnus Ridolph.

Pe cer, încăierarea viră, deodată, în direcţia lor şi cei trei se traseră, involuntar, înapoi.

— Atenţie! urlă Joe. S-o-ntindem!

Picături mari de sânge începură să şiroiască din înaltul cerului. Ghiarele, ca nişte căngi imense, se înfigeau, sfâşiau, sfârtecau, iar urletele monştrilor îţi făceau părul măciucă. Una dintre dihănii cedă şi se desprinse, începând să alunece majestuos către sol.

Lucky scoase un ţipăt sugrumat, iar Joe urlă:

— Nu, nu, nu...

Cu labele în sus, trupul sfârtecat cădea chiar peste ei. Distruse acoperişul hotelului şi se prăbuşi în sala restaurantului. Cioburi de sticlă ţâşniră în toate direcţiile, până la cincizeci de metri depărtare. Aripile membranoase, agitate de convulsii, mai produseră ceva pagube, după care încetară să se mai mişte. Învingătorul, plutind planat, ateriză fornăind şi pufnind în mijlocul ruinelor şi începu să-şi devoreze tihnit victima.

Joe scoase ţipete nearticulate. Lucky făcu stânga-mprejur şi alergă la recepţie, de unde reveni cu o carabină aruncătoare de rachete.

— Ai să vezi acum, şopârlă nenorocită!

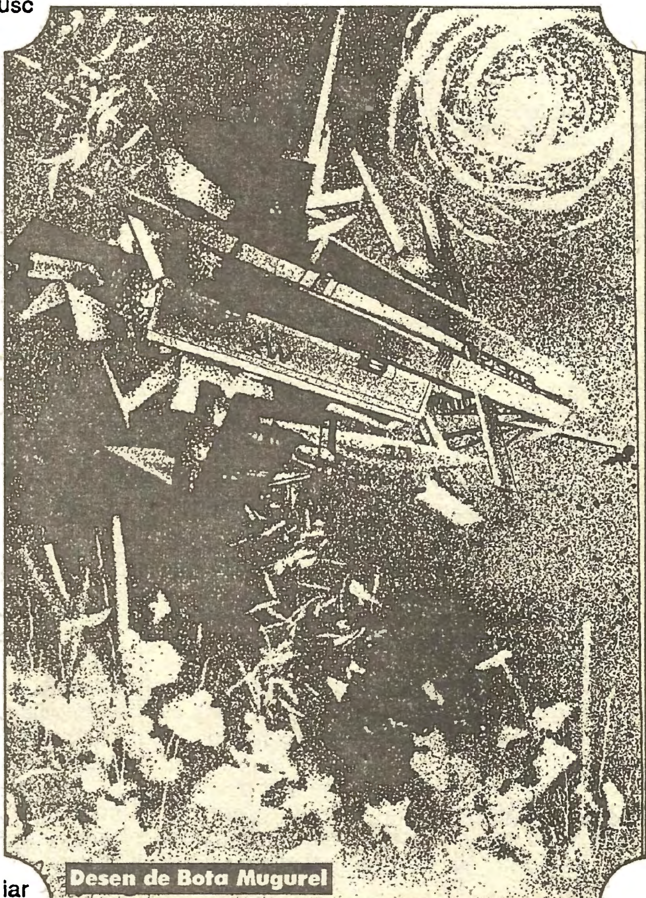
Suspină, ochi şi apăsă pe trăgaci. Hălci din dragon şi bucăţi din zidăria hotelului se răspândiră pe plajă.

O tăcere grea îi învălui. Apoi Blaine articulă răguşit:

— Gata! Suntem terminaţi!

Magnus Ridolph tuşi uşor, dregându-şi glasul.

— Poate că situaţia nu este chiar atât de dis-

Desen de Bota Mugurel

perată, cum pare la prima vedere.

— Nu văd în ce-ar consta diferenţa. Am feştelit-o, asta e! Kolama nu-i de nasul nostru şi gata. Cu cât vom accepta mai repede această evidenţă, cu atât vom avea mai puţine pagube.

— Hai, Joe, interveni şi Lucky, un pic de curaj. Poate că nu-i totul pierdut. Uite, Mr. Ridolph crede că mai avem o şansă.

Joe mârâi dispreţuitor.

— N-ar fi posibil să organizaţi un sistem de pază din elicopter, care să doboare orice dragon care apare? sugeră Magnus Ridolph.

Lucky îşi muşcă buzele:

— Eu, unul, aş vrea să ştiu de ce n-am avut nici un necaz până la inaugurarea construcţiei.

Joe clătină din cap:

— Mister de nepătruns. Câtă vreme au fost aici Molliii, totul a fost OK. Cum au plecat, au început ghinioanele.

Magnus Ridolph îl privi întrebător pe Lucky:

— Molliii? Cine-s ăştia?

— Ei, aşa le zice Joe indigenilor, îi răspunse Lucky. Ei ne-au ajutat la construcţia hotelului.

— Au săpat fundaţiile, adăugă Joe.

— Poate ar fi bine să-i păstraţi în permanenţă pe indigeni prin preajmă, sugeră Magnus Ridolph.

Blaine clătină din cap:

— Nimeni nu le-ar suporta mirosul. Poate că tocmai duhoarea lor naturală îndepărtează sălbăticiunile. Dracu' ştie?

Magnus Ridolph analiză şi această ipoteză:

— Mda, ar fi posibil, dacă este deosebit de pătrunzătoare şi de greţoasă.

— O, din punctul ăsta de vedere...

Magnus Ridolph îşi mângâie gânditor bărbuţa.

— În fond, ce fel de fiinţe sunt Molliii ăştia? întrebă.

— Cum să spun..., începu Joe. Un fel de creveţi cam de un metru-jumate de înalţi, care se deplasează pe un fel de cioturi, în loc de picioare. Ce mai, nişte creveţi mari, cenuşii, cu ochi mari şi ficşi. Ăştia-s Molliii.

— Sunt inteligenţi? Aţi avut vreun fel de contacte cu ei?

— Hm! Presupun că pot fi consideraţi inteligenţi. Trăiesc în junglă, într-un fel de construcţii asemănătoare cu furnicarele, însă mult mai mari. Nu fac rău nimănui şi ne-au ajutat foarte mult. Noi îi plăteam cu tigăi, oale şi cuţie.

— Şi cum vă înţelegeaţi cu ei?

— Limba lor este o succesiune de orăcăituri (îşi ţuguie buzele într-un mod curios): *«Oac, Orac, Odac, Oac»*. (Îşi drese vocea) Asta vrea să spună: vino repede aici.

— Hm! făcu Magnus Ridolph. Şi cum ziceţi «pleacă de-aici»?

— *«Uic, Kik, Kik.»*

— Hm!

— *«Uic, Kik, Kik»* vrea să însemne: «m-am săturat de muncă azi». Le cunosc destul de bine jargonul.

— Şi ziceţi că animalele sălbatice nu i-au atacat niciodată?

— Nu. Doar de două ori s-au apropiat puţin de ei. O dată o gorilă şi altă dată un dragon.

— Şi ce s-a întâmplat atunci?

— Păi, se uitau la dihănii de parcă le-ar fi spus: «Ei, tu, de colo! Cin' te crezi?». Şi, atât gorila, cât şi dragonul au făcut stânga-mprejur şi-au şters-o. (Joe clătină din cap.) Cred că i-a trăsnit duhoarea. E un fel de amestec de hazna, tăbăcărie şi mortăciune. Eu umblam numai cu mască filtrantă.

Woolrich interveni şi el:

— Am filmat totul, dacă vreţi să vă faceţi o idee...

Magnus Ridolph încuviinţă grav din cap:

— Da, asta s-ar putea dovedi util. Când pot vedea filmele?

— Luaţi-o pe-aici, indică Joe cu mâna şi adăugă morocănos: Le puteţi viziona cât vă place, dar degeaba, dacă nu le simţiţi miroazna...

— Ei, e şi asta ceva..., zise Lucky.

Primele imagini arătau un peisaj sălbatic – plaja, oceanul azuriu, liziera încâlcită şi de netrecut a junglei. Modulul de explorare se afla pe plajă şi Joe, alături, făcea semne prieteneşti cu mâna camerei de luat vederi.

Secvenţa următoare îi arăta pe Molliii săpând fundaţia. Munceau ghemuiţi, cu gâturile încordate, aruncând nisipul în jerbe înaintea lor, adâncind tranşeele. Aspectul lor era mult mai uman decât ar fi lăsat s-o bănuiască descrierea lui Joe: erau nişte fiinţe cenuşii, cu mustăţi lungi şi corpuri moi, segmentate; ochi mari, roşii şi globuloşi, părând orbi în fixitatea lor; picioare cornoase, arcuite; o zonă concavă în jurul gurii.

Magnus Ridolph se aplecă înainte:

— Au un stil de a săpa cu totul neobişnuit!

— Întocmai, zise Blaine. Dar e foarte eficace. Pur şi simplu, suflă nisipul.

Magnus Ridolph se foi pe scaun:

— Sunteţi bun să-mi reluaţi scena asta, vă rog?

Cu un oftat plictisit şi o ocheadă exasperată la adresa lui Lucky, Joe se conformă. Revăzură indigenii ghemuiţi, nisipul ridicându-se în jerbe, în timp ce era expulzat din tranşee, părând a fi pulverizat de un puternic jet de aer comprimat.

Magnus Ridolph se lăsă pe spătarul fotoliului:

— Foarte interesant.

Imaginile continuau să se deruleze. Acum se filma sfârşitul turnării plăcii de beton a fundaţiei. Vreo duzină de indigeni cărau o bârnă.

— Îi auziţi? Ascultaţi... Joe amplifică sunetul. Putură auzi o suită de zgomote stridente, cu intonaţii alternând între acute şi grave.

«Cuik, Cuiiiik» – răsună o voce autoritară.

— Ăsta sunt eu! zise Joe. Le-am spus să ridice capul, să-i putem filma.

Toate capetele conice şi mustăcioase se întoarseră ca la comandă.

«Kik, Kik, Kik» – se auzi din difuzor.

— Asta înseamnă: «Gata, toţi la treabă!» – continuă Blaine şi, după câteva minute, adăugă: Acum vine dragonul. Ei l-au văzut primii... Ia uitaţi-vă la ei... Îi vedeţi?... Sunt foarte agitaţi... După aia l-am văzut şi eu.

Obiectivul se îndreptă spre cer şi focaliză un corp alungit ca o sticlă, coborînd agitându-şi aripile, ocupând, practic, întregul câmp vizual. Imaginea tresări, deveni neclară şi, brusc, prezentă un cu totul alt unghi de vedere, de-a dreptul bizar.

— Eee... acuma... am... hm, hm... pus jos camera, zise Joe. Ia ascultaţi-i pe Molliiii!

Din difuzor se revărsă un torent de orăcăituri stridente, care deveniră din ce în ce mai ascuţite, apoi amuţiră deodată.

— Acum – continuă Joe –, stau şi se uită la el, nemişcaţi... şi, hop... dragonul le-a simţit mirosul. Şi, probabil, îşi zice: mulţumesc, m-am săturat, mai bine rod coajă de copac... gata!... a tulit-o!

Cadrajul bizar dispăru şi perspectiva redeveni normală. Dragonul nu mai era decât un punct nelămurit pe cer.

— Secvenţa următoare o să vă prezinte apropierea gorilei... Uite-o!

Spectatorii văzură un soi de antropoid, cu blană rară, ochi roşii, mari cât farfuriile şi un rând de săculeţi de forma ghindei atârnându-i sub maxilar. Se lăsă să cadă dintr-un copac şi se apropie, în salturi ascuţite, pentru a se opri brusc şi a face loc contemplării tăcute. Gorila făcu stânga-mprejur, îşi ridică braţele spre cer, într-un gest de dezgust, aproape caraghios, şi o luă la goană.

— Oricare le-o fi metoda, comentă Lucky, este deosebit de eficace.

Magnus Ridolph zise, pe un ton gânditor:

— Mda, nişte specimene deosebit de dezagreabile.

— Ehe! mormăi Joe. Şi încă n-aţi văzut urechelniţele de mare!

Magnus Ridolph se ridică:

— Cred că am văzut destule pentru seara asta. Dacă îmi veţi permite, m-aş retrage să mă odihnesc puţin.

— Sigur, sigur, zise Lucky, pe un ton absent. Wilbur o să vă arate camera.

— Mulţumesc, spuse Magnus Ridolph şi părăsi încăperea.

— Ei bine! zise Blaine, plin de ironie. Halal detectiv!

— Hai, Joe, se alintă Mayla, luându-l drăgăstos de gât; nu fii rău. Eu îl găsesc nostim. Atât de demodat şi atât de dichisit. Şi bărbuţa lui, nu ţi se pare că-i adorabilă?

— Magnus Ridolph ăsta e o capacitate, supralicită şi Lucky, dar pe un ton nu tocmai convins.

— Tipu' ăsta-i un guguştiuc! zise Joe. N-aţi băgat de seamă cum a tresărit când a ţâşnit gorila din copac? Nu-i decât un ţap bătrân şi fricos...

— Mă scuzaţi, îl întrerupse Magnus Ridolph, care revenise pe nesimţite în cameră, mi-aţi putea încredinţa filmul? Aş vrea să-l studiez prin dispozitivul de macro-proiecţie.

În cameră se lăsă o tăcere jenantă.

— Ăăă... sigur... luaţi-l, reuşi să articuleze Woolrich, în cele din urmă.

Magnus Ridolph scoase caseta din proiector.

— Vă mulţumesc foarte mult. Bună seara.

Joe aşteptă ca uşa să se închidă, apoi se întoarse şi zise, bâlbâindu-se de furie:

— Lucky, te-am crezut om cu scaun la cap! Când mi-ai spus că aduci un expert, te-am crezut pe cuvânt. Da' uită-te şi tu puţin la ăsta. E complet zaharisit. Nu pricepe nimic.

— Stai, Joe, interveni Mayla, nu te pripi. Adu-ţi aminte – şi de mine ziceai că-s proastă. Nu-i aşa? Chiar tu mi-ai zis-o.

— Ah-h-h-h! oftă înciudat Joe. Ăsta nu face nici doi bani...

— Eu m-aş gândi mai bine la cele zece milioane de credite, îl sfătui Lucky. O grămadă de bani...

Blaine se îndreptă în fotoliu:

— Ştiţi ce-am să fac?

— Ce?

— Am să mă duc la sălaşul Molliiilor. Să văd de unde le vine duhoarea aia. Orice ar fi, tot o s-o putem analiza şi, poate, o să reuşim s-o prelucrăm pentru a-i mai reduce duhoarea.

— Scumpule, dar nu-i cumva periculos?

— Tu crezi că *asta* acţionează? întrebă mirat Lucky.

— Nu, nu cred, rânji Joe. *Sunt sigur!*

Combinezonul colonial al lui Joe era cel mai bun din câte putuse găsi. Ţesătura metalică reflecta căldura solară. În acelaşi scop, sfera de plastic care îi înconjura capul avea o calotă argintată în creştet. Cizmele i se mulau pe picioare ca o a doua piele. Răsucind o valvă, putea să-şi umfle cu aer nişte flotoare, care-i permiteau să traverseze mlaştinile, fără să se afunde. O micro-centrală instalată pe spinare pompa în jurul lui aer curat şi furniza curentul electric necesar micro-emiţătorului radio, precum şi pentru funcţionarea mini-reflectorului şi a pumnalului electronic, pe care le purta la brâu. Buzunarul ventral conţinea raţii alimentare concentrate, pentru 3 zile şi o saltea pneumatică dintr-o ţesătură foarte solidă, însă atât de fină, încât, o dată desumflată, încăpea într-un singur căuş de pumn. Pe umăr purta o carabină lansrachete şi o banderolă cu o duzină de proiectile.

Porni dis-de-dimineaţă, când Magnus Ridolph încă dormea. Lucky îl privi îndepărtându-se şi pe chipul lui nu se putea citi îngrijorarea. Dumnezeu îi ocroteşte pe beţivi şi pe nebuni; deci, Joe era de două ori protejat. Mayla nu era însă la fel de liniştită şi Lucky fu nevoit s-o reţină cu forţa, până când Joe dispăru din vedere. Ţipetele ei îl urmăriră în timp ce înainta anevoios pe nisipul plajei, către zidul ameninţător al vegetaţiei. Găsi o potecă şi se afundă în penumbra verde.

Când fu împresurat din toate părţile de juglă, se opri ca să se orienteze. Şerpii înaripaţi îl puteau ataca şi doborî, îl puteau încolăci, însă ţesătura fină extra-rezistentă a combinezonului îl proteja de colţii lor ascuţiţi. Îşi ridică privirea cu băgare de seamă. Se uită cu teamă în sus. În mod cu totul bizar, expediţia în care pornise i se părea mult mai puţin urgentă decât în seara din ajun. Magnus Ridolph... sigur că da... *el* ar fi trebuit să-i cerceteze pe indigeni. Că doar pentru asta îl plăteau! Joe îşi muşcă limba. O să-l ţină minte pe Lucky pentru boacăna asta, câte zile o trăi.

Mai cercetă o dată, din ochi, tufişurile şi frunzişul arborilor, verde-auriu unde razele soarelui reuşeau să străbată, sau verde-sumbru acolo unde straturile de vegetaţie erau mai groase. Insecte vioaie zburau în spaţiile mai degajate, traversând fulgerător razele de lumină. Sus, sus de tot, se legănau imense frunze verzi, inflorescenţe purpurii, galbene şi negre, liane de un albastru viu. Un şarpe putea fi ascuns acolo, pândindu-l, gândi Joe. Sau vreo gorilă care l-ar putea auzi apropiindu-se. Hm! – exclamă el şi amplifică volumul micro-receptoarelor sonice, până când putu auzi bâzâitul insectelor. Fiecare pas al său făcea tot atâta zgomot cât prăbuşirea unui arbore.

Îşi continuă drumul mai în largul său; zgomotul produs de bătaia scurtelor aripi ale şerpilor ar fi trebuit să-l avertizeze cu mult înainte de atacul propriu-zis.

Cărarea şerpuia, fără să opteze pentru o direcţie bine determinată, ocolind trunchiuri de arbori gigantici, urcând şi coborînd pante. Joe se simţea pierdut încă de pe acum. De două ori auzi fâlfâitul unor aripi şi, o dată, zgomote de crengi zdrobite, dar mai înaintă încă vreo milă până când să fie deranjat cu adevărat. De o gorilă.

Joe auzi frunzişul agitându-se şi mârâitul animalului, în timp ce se căţăra într-un arbore; apoi urmă un interval de tăcere, în care se simţi observat. După aceea, iarăşi zgomote de crengi rupte, apropiindu-se făţiş. Îşi ridică arma şi viză blana împestriţată. Se opri însă la timp. Dumnezeule! Uitase de microfon! Îi micşoră în grabă sunetul. Detunătura i-ar fi pulverizat timpanele. Ochi din nou şi acţionă trăgaciul. O parte a junglei deveni o sferă vidă de orice, cu marginile fumegânde şi zdrenţuite.

Joe ridică din nou nivelul recepţiei sonore a microfonului şi o porni iar la drum. Merse vreo trei ore, în care timp mai ucise cinci şerpi cu pumnalul laser şi alte două gorile. Din când în când, era nevoit să-şi croiască drum cu pumnalul, într-atât de încâlcite erau lianele, crengile şi mlădiţele vegetaţiei. După tot drumul parcurs, jungla părea riguros aceeaşi, ca în clipa în care pătrunsese în ea.

— *«Pâş, pâs, pâs!»* auzi el. Se opri şi aşteptă. Deodată, apăru un Molliii. Acesta se opri şi-l privi cu ochii săi roşii şi inexpresivi. Blaine nu remarcă nici o modificare a ţinutei sau vreun semn de surpriză.

— *Scuik!* zise Joe (adică, "Bună ziua!").

— *Kik, Kik!* răspunse indigenul. Îl ocoli pe Blaine şi-şi continuă drumul. La rândul său, Joe săltă din umeri şi îşi reluă marşul.

Câteva momente mai târziu, pătrunse într-un luminiş cu diametrul de vreo sută de metri. În mijloc se ridica o construcţie conică, înaltă de vreo şaptezeci de metri, din crengi împletite şi cimentate cu un fel de noroi uscat, cam în felul în care-şi construiesc viespile stupul. Era structurată în jurul trunchiului unui copac, a cărui coroană imensă o proteja de soare.

Joe Blaine se opri. Cei cinci Molliii care se foiau prin luminiş nu-i dădură nici o atenţie. De altfel, nici Joe nu păru interesat de obscurele lor preocupări; altul era obiectivul său: sursa mirosului pestilenţial pe care îl degajau. Cu mare prudenţă, îşi deschise grila căştii. Izbit în plin de miros, se clătină pe picioare şi trânti violent viziera căştii, simţind cum îi lăcrimează ochii. Duhoarea era atât de intensă, de dezgustătoare, de pătrunzătoare, încât părea materială.

De unde dracu' venea?

În cealaltă parte a luminişului observă o mică vale, adăpostind o mocirlă în care trândăveau, lungiţi, mai mulţi Molliii. Blaine se apropie şi-i privi. Un alt grup de Molliii apăru din pădure, cărând nişte coşuri mari. Unele dintre ele conţineau nişte bule negre şi cărnoase; în altele se vedeau nişte blocuri gri-verzui, cam de zece centimetri lungime şi, în fine, în celelalte, nişte cilindri roz, ce păreau a fi decupaţi din pulpele zemoase ale unor pepeni verzi gigantici.

Molliii îşi goliră coşurile în mocirlă. Apoi se dădură înapoi, privind intens la grămăjoarele colorate. Bulele negre se sparseră, blocurile verzi se topiră şi cilindrii roz se lichefiară, întinzându-se ca uleiul. În numai câteva secunde se încorporaseră toate în mixtura omogenă a mocirlei.

«Aşa, deci», gândi Joe. «Atât hrana, cât şi arma chimică au aceeaşi sursă.» Se apropie de mocirlă şi o cercetă din ochi. Molliii tolăniţi în noroi nu-i acordară nici cea mai mică atenţie. Se aplecă şi recoltă o mostră din mixtura verde-negricioasă, într-un borcan pe care îl închise apoi cu grijă. Era suficient pentru o analiză. «Bună

treabă», se felicită în gând. «Şi acum, înapoi la hotel!»

Privi spre cealaltă margine a luminişului şi ochii i se măriră de uimire. Printr-o spărtură a vegetaţiei se zărea o porţiune de nisip alb, strălucitor, iar dincolo de el, o pată albastră sinilie. Era oare posibil?...

Traversă în grabă luminişul şi privi prin breşa din frunziş. Da. Era plaja şi oceanul. Hotelul se înălţa la mai puţin de-un kilometru, undeva în dreapta sa. Joe îşi trase un pumn în cască. Trei ore de mers prin junglă!...

Blaine îl găsi pe Woolrich în birou. Lucky ridică mirat privirea.

— Salut! Nu te aşteptam atât de devreme! (Îşi încreţi nasul.) Hm, nu prea miroşi frumos, Joe.

— Asta şi doream, zise Blaine. Iată corpul delict. Dacă n-o să-i alunge pe monştri, să nu-mi spui mie Joe Blaine.

— Ia-o dracului de-aici! ţipă Lucky, încercând să-şi ţină respiraţia. Pute şi prin sticlă.

— Cred că s-a vărsat puţin pe borcan, zise Joe şi-şi povesti păţaniile.

Figura ascuţită a lui Lucky deveni sceptică:

— Ei, şi-acum?

— Păi, acum o să testăm drăcovenia asta. Unul dintre noi o să se ungă cu ea şi o să se plimbe pe plajă. Celălalt o să stea de pază cu arma lans-rachetă, aşa, pentru orice eventualitate. Dacă dragonii se vor arăta, iar după aceea o vor roii, înseamnă că am găsit soluţia.

Lucky lovi cu palma deschisă în tăblia biroului:

— Excelentă idee. Ei bine, continuă el pe un ton volubil, fiindcă tu deja trăsneşti de strâmbi nasul, poţi foarte bine să faci pe momeala.

Joe îl privi aiurit:

— Eşti nebun, Lucky! Cred că ştii că *eu* sunt cel care filmează! Deci, *tu* trebuie să fii pe plajă!

După vreo jumătate de oră de ciorovăieli, reuşiră să se pună de acord: Magnus Ridolph va fi cobaiul.

— Nu cred c-o să vrea..., zise Woolrich pe un ton de îndoială.

— Păi ce, crezi c-o să pierdem timpul întrebându-l? De ce-l plătim? Până acu' n-a mişcat nici măcar un deget. Ar trebui să fie bucuros c-am rezolvat problema în locul lui.

— Poate că el n-o să vadă lucrurile din acelaşi punct de vedere.

Joe deschise un sertar al biroului şi scoase un vaporizator metalic.

— Vezi ăsta? Este *Somnol*, care-i utilizat pentru potolirea beţivilor şi scandalagiilor. Îi administrăm un jet şi nici n-o să ştie ce i se întâmplă. Unde-i acum?

— În atelier. Meştereşte încă de dimineaţă ceva la strung.

Blaine bombăni dispreţuitor:

— Ei, dar depăşeşte orice limită! El trebuia să fie creierul, coordonatorul, eroul principal şi, când colo..., noi facem treaba în locul lui. Las' că punem noi lucrurile la punct! Şi-o să-l facem să-şi câştige banii, vrând-nevrând.

Lucky se ridică, cu inima îndoită:

— Poate c-ar fi mai bine să-i cerem părerea...

— Nu, e mai bine cum zic eu, îl contrazise Joe. Nu există nici un pericol. Noi ştim că drăcovenia asta funcţionează. Nu i-ai văzut pe Molliii cum se plimbă peste tot, fără nici o problemă? Unde mai pui că noi vom fi în apropiere, cu armele pregătite.

Îl găsiră pe Magnus Ridolph în atelier, ocupat cu polarizarea unui tub de metal roşu. Îşi ridică ochii când ei intrară, îi salută din cap şi apoi fixă tubul în orificiul unei cupe metalice. Adaptă la tub o conductă flexibilă şi introduse tot asamblajul într-un oscilator, după care răsuci un buton. Un zgomot uşor, ca un zumzăit, ca o adiere de vânt, răsună în atelier. Magnus Ridolph urmărea cu atenţie variaţiile indicatorului osciloscopului.

— Mda, murmură el, deci, cam aşa.

— Ce mai faceţi, Mr. Ridolph? întrebă Blaine cu jovialitate, ţinând o mână ascunsă la spate.

Magnus Ridolph îi aruncă o privire rece şi apoi îşi întoarse ochii la aparatul său, pe care îl decuplă de oscilator.

— Tocmai mă ocupam cu perfecţionarea unui anume principiu muzical...

Pşşşşşt! – sfârâi aerosolul cu *Somnol.* O fină aură de ceaţă înconjură chipul distins al lui Magnus Ridolph. Bărbia îi căzu, corpul îi înţepeni şi se prăbuşi pe podea.

— L-ai auzit, Lucky? întrebă Joe, lovind cu piciorul tubul de metal pe care Magnus Ridolph îl mai ţinea încă strâns în pumn. Dumnealui îşi pierde timpul cu muzica şi noi suntem în rahat până-la gât!

Lucky interveni împăciuitor:

— Am impresia că i-a cam aiurit mintea kaleidoscopul ăla muzical. Era totuşi un om de valoare, cel puţin aşa mi s-a spus.

— Am impresia că n-ai auzit tu bine, îl contrazise Joe. Acum, hai să-l cărăm pe plajă. Ia roaba aia de colo. Este exact ce ne trebuie.

Târîş-grăpiş, cărară corpul inert al detectivului de-a lungul celor două sute de metri de plajă, luptându-se cu nisipul fin şi soarele arzător.

— Eu cred că-i destul, zise Blaine, gâfâind. Hai să-l ungem acum şi, după aia, ne ascundem sub arborii de colo. Eu, unul, mă simt cam nervos când mă aflu aşa, descoperit. La ora asta a dimineţii dragonii foiesc ca muştele.

Răsturnară roaba şi-l întinseră pe Magnus Ridolph pe nisip, după care Blaine îi vărsă, pur şi

simplu, lichidul negru şi vâscos pe piept.

— Puah! exclamă scârbit Lucky. Duhoarea se simte chiar şi contra vântului.

— Da, da, este foarte pătrunzătoare! întări satisfăcut Joe. Când îmi pun ceva în minte, apăi neapărat trebuie să-mi iasă întocmai. Hai, c-am terminat treaba. De altfel, uite, a şi apărut un dragon!

Alergară până la liziera junglei şi se ascunseră în tufişuri. Umbra din ceruri se mări rapid şi se transformă într-un monstru înaripat. Joe îşi armă carabina.

— Aşa, pentru orice eventualitate, se justifică.

Dragonul continua să se apropie. Observă silueta inertă a lui Magnus Ridolph şi începu să coboare, în cercuri tot mai strânse.

Deodată, Lucky tresări şi-şi lovi fruntea cu palma:

— Măi frate, abia acum mă gândesc!

— La ce, mă rog? întrebă sec Joe.

— Păi, dacă porcăria aia are sau nu efect, o s-o ştim abia când dragonul o să fie mult prea aproape. Şi atunci...

— Fii serios! i-o tăie Joe. O să meargă. Trebuie să meargă!

Dragonul se lăsă pe plajă şi începu să înainteze greoi.

Douăzeci de metri...

— N-are nici un efect! chiţcăi isteric Lucky.

Zece metri... Blaine îşi ridică puşca, apoi o coborî.

— Trage, Joe! Pentru numele lui Dumnezeu, trage o dată!

— Nu pot! gemu Blaine. Îl fac bucăţi şi pe Ridolph.

Lucky Woolrich o luă la fugă pe plajă, urlând şi ţopăind ca un apucat. Dragonul nu-i acordă însă nici cea mai mică atenţie.

Cinci metri... Magnus Ridolph schiţă o mişcare. Poate că duhoarea lichidului negricios îl făcuse să-şi vină în fire, sau poate că intuise iminenţa pericolului. Îşi scutură capul şi se ridică într-un cot. Dură dezmeticire pentru cineva care se trezeşte nas în nas cu un monstru.

Dragonul îşi căscă botul, îşi întinse capul şi maxilarele clămpăniră. Magnus Ridolph se rostogoli şi scăpă ca prin urechile acului.

Blaine îşi scutură capul:

— Drăcia aia nu-i bună de nimic!

Dragonul ţopăi caraghios şi-şi întinse din nou botul. La rândul său, Magnus Ridolph eschivă din nou şi colţii monstruoşi muşcară aerul, la câţiva centimetri de coastele lui. Magnus Ridolph duse febril la buze tubul de metal care-i rămăsese în mână, îşi umflă obrajii şi începu să sufle, să sufle, să sufle...

Dihania îşi trase brusc capul înapoi, ca o ţestoasă de coşmar. Labele şi aripile membranoase zvâcniră spasmodic. Magnus Ridolph continuă să sufle. Dragonul scoase un muget înfiorător şi, cu o grabă care ar fi fost comică în alte împrejurări, se îndepărtă, clătinându-se ca beat. Îşi desfăcu aripile gigantice şi-şi luă greoi zborul spre larg.

Magnus Ridolph căzu în genunchi pe nisip. Rămase o vreme nemişcat, părând golit de orice forţă. Apoi îşi privi vestonul, altădată alb, imaculat, acum însă pătat de sus până jos de lichidul negru şi vâscos. Vântul îşi schimbă direcţia, purtând duhoarea până în ascunzişul celor doi. Pe Joe îl apucă tusea şi Magnus Ridolph îşi întoarse încetişor capul, privind spre ei. Cu aceeaşi lipsă de vlagă, se ridică, îşi aruncă vestonul şi se îndreptă spre hotel.

La ora mesei, Magnus Ridolph apăru dichisit, elegant, ferchezuit, ca scos din cutie. Barba sa albă fusese periată cu atâta grijă, încât căpătase aspectul strălucitor şi vaporos al norilor cu care pictorii îşi înconjoară îngerii. Iar comportamentul său era ciudat de amabil şi binevoitor.

Lui Lucky şi lui Joe li se ridicară pietrele de pe suflet văzându-l atât de bine dispus. Se aşteptaseră la incriminări furioase, la ameninţări, la pretenţii de daune. Or, buna dispoziţie manifestată de Magnus Ridolph îi surprinse în modul cel mai plăcut şi-i făcu să-i răspundă cu o cordialitate slugarnică. Mayla, chinuită de o migrenă, nu era prezentă.

Blaine ţinu să-i prezinte împrejurările în care deciseseră să procedeze la respectivul experiment, iar Magnus Ridolph manifestă cel mai sincer interes.

Lucky merse până într-acolo, încât îşi permise chiar să glumească:

— ...şi când l-ai privit în urechi pe dragon, măi frate!... Îţi jur că barba ţi s-a zbârlit la orizontală, de parc-ar fi fost electrizată!

— E de la sine înţeles că noi te-am "acoperit" tot timpul, comentă Joe. L-am ţinut în colimator până când a întins-o. O mişcare greşită şi-l făceam praf!

— Dar tubul ăla ce era, Magnus? se interesă Joe. A funcţionat al dracului de bine. Fantastic!

Apoi, dându-i un cot lui Lucky, adăugă:

— Vezi? Ţi-am zis eu că-i un tip deştept!

Magnus Ridolph schiţă un gest de modestie:

— Nu-i decât o simplă punere în practică a celor aflate din filmele pe care mi le-aţi prezentat ieri.

— Cum adică? întrebă Joe, aprinzându-şi un trabuc.

— Aţi remarcat cutia de rezonanţă a Molliiilor? E ca un paraboloid având vibratorul amplasat în focar. Asta le permite un control extrem de precis al sunetelor. Deplasând vibratorul, pot dirija frecvenţa şi forţa ultrasunetelor în direcţia dorită. Nu m-ar mira dacă nu cumva pot

chiar să vizualizeze, într-un fel sau altul, undele sonice. Cu alte cuvinte, își folosesc vocile după cum o fac oamenii cu ciocanele cu aer comprimat, numai că în registru ultrasonic. Am bănuit asta de când i-am văzut cum sapă fundațiile. Ei nu spulberă nisipul cu ajutorul jeturilor de aer, ci cu unde de presiune sonică.

— E limpede ca lumina zilei! mormăi Joe, scuipând scârbit un fir de tutun. Tot așa își omogenizează ei și porcăria aia a lor de mocirlă împuțită. Aruncă totul înăuntru și după aia stau și se uită, în timp ce prostiile alea par să se topească și să se amestece singure.

Lucky îi aruncă lui Joe o privire plină de reproș; nu era bine să-i readucă aminte lui Ridolph de mocirlă și de lichidul negru și greţos.

Magnus Ridolph își aprinse o țigară, suflă gânditor fumul spre tavan și continuă:

— Când vreun animal îi atacă, dirijează spre el un jet de unde de presiune ultrasonică, pe frecvențe care îl deranjează cel mai tare pe acesta. Mai mult, este foarte probabil că-l direcționează spre un loc foarte sensibil, ochiul, spre exemplu. Un studiu atent al benzii sonore n-a făcut decât să-mi confirme teoria. Am identificat, foarte clar, puternice emisiuni sonore, în gama de frecvențe inaudibile pentru noi, oamenii. Am calculat frecvența care părea cea mai eficace și am construit imediat emițătorul adecvat.

Joe și Lucky încuviințară din cap, plini de o admirație ostentativă: «Extraordinar, cum de s-a prins de chestia asta?!» «I-auzi, domnule! Nemaipomenit!»

Magnus Ridolph surâse cu îngăduință:

— În ceea ce privește hotelul, vă recomand instalarea mai multor oscilatoare, care să funcționeze non-stop, astfel dispuse, încât să creeze în jurul domeniului o perdea de vibrații cât mai eficace. Oricare inginer de sunet competent poate să vă instaleze un astfel de ecran de protecție.

— Perfect! exclamă Lucky.

— Am să angajez unul imediat, adăugă Blaine. Ce noroc am avut să te-ntâlnim!

Magnus Ridolph înclină politicos din cap:

— Mulțumesc. Poate că întâlnirea noastră se va dovedi la fel de profitabilă și pentru mine.

Intrigat, Blaine îi aruncă o privire bănuitoare. Lucky se grăbi să intervină:

— În ceea ce privește onorariul domnului Ridolph, Joe, noi discutasem despre cinci mii de credite...

— Să-l rotunjim la zece mii, îl întrerupse grăbit Joe, scoțându-și stiloul. Consider că merită din plin.

— Domnilor, domnilor, murmură Magnus Ridolph. Sunt, pur și simplu, copleșit de generozitatea dumneavoastră. Eu, unul, m-aș mulțumi cu onorariul convenit.

— Păi... ăăă... cum să spun..., se bâlbâi Joe, fluturându-și stiloul.

— Doar n-o să credeți c-o să accept cinci mii de credite pentru... hm... pentru incidentul fără urmări din după-amiaza aceasta?

— Chestia e, zise Joe, că nu poți știi cum reacționează oamenii. Unii sunt în stare să te târască prin tribunale... ha, ha!... numai pentru un fir de păr găsit în supă. Numai că... în cazul dumitale... – se întrerupse și continuă pe un ton jalnic – am procedat, pur și simplu, fără să ne gândim.

Ridolph se încruntă cu un aer gânditor.

— Mda, făcu. Dacă aș fi posedat un simț mai accentuat al propriei demnități, un flecușteț de

Concurs cu premii !

Noul nostru concurs lansează următoarea întrebare: Care este autorul român cu cele mai multe apariții în paginile *Anticipației*, începând cu nr.500 și până în prezent? (Se exceptează textele apărute sub formă de editoriale, puncte de vedere, eseuri etc.)

Dintre cei ce au participat la ce-a de-a doua ediție a concursului "Vânători de mutanți!", apărut în numărul 521 al revistei Anticipația, sorții l-au favorizat pe domnul ŞERBAN CORIOLAN. Felicitări!

În ceea ce privește ediția a treia, aceasta nu poate avea nici un câștigător, întrucât mutantul care trebuia identificat s-a pierdut în tipografie, în timpul procesului de tipărire a revistei.

cinci mii de credite ar fi riscat, din contră, să mă jignească şi mai tare! Dar, fiind cel care sunt, am convingerea că putem lăsa problema să se rezolve de la sine.

— Da, da, interveni Lucky, plin de entuziasm. Ca între gentlemani.

Joe Blaine îşi morfolea trabucul între dinţi, privind în gol şi încercând să intuiască aluziile implicate într-o asemenea formulare.

— Bine, de acord, zise el, nu tocmai convins. Scrise cecul şi i-l întinse detectivului: Poftim!

— Mulţumesc. Magnus Ridolph luă cecul, îl împături cu grijă şi-l puse în buzunarul de la piept. Dacă sunt bine informat, concesiunea voastră se opreşte la vreun kilometru de plajă, nu-i aşa?

Blaine încuviinţă din cap:

— Cam pe unde am ieşit eu din junglă azi dimineaţă. Poate ceva mai departe.

Magnus Ridolph zise, cu un aer absent:

— Cu cât e mai aproape de sălaşul Molliiilor, cu atât mai bine.

— Ce? Ce vrei să spui cu asta?

Magnus Ridolph îşi ridică surprins privirea:

— Nu v-am zis nimic despre proiectul meu de fabricare şi îmbuteliere? Nu? Asta-i bună! Chiar azi am solicitat, prin unde hiperspaţiale, un permis pentru utilizarea plajei.

Joe şi Lucky îşi întoarseră brusc capetele şi-l priviră aiuriţi. Păreau nişte vietăţi din junglă, care, acţionând maneta cu momeală, au declanşat singure blitz-ul aparatului care i-a fotografiat.

— Uzină de fabricare?

— Ca să îmbutelieze ce?

Magnus Ridolph le răspunse pe un ton pedant:

— Pentru moment m-am gândit să utilizez denumirea comercială de *Mephitolină*, care, într-o oarecare măsură, defineşte, implicit, şi produsul.

— Dar..., rostiră în cor Joe şi Lucky.

— Din cunoştinţele pe care le posed, continuă Magnus Ridolph, plin de răbdare, ştiu că o pomadă, un unguent sau un produs cosmetic, cu cât are un miros mai greţos, cu atât este mai căutat şi are o valoare terapeutică şi psihologică mai ridicată. Din acest punct de vedere, acel lichid indescriptibil de odios, pe care l-aţi utilizat în experimentul dumneavoastră de astăzi, numai cu foarte mare dificultate va mai putea fi îmbunătăţit. *Mephitolina*, îmbuteliată în mod corespunzător şi beneficiind de un ambalaj atrăgător, se va dovedi, fără doar şi poate, de o valoare inestimabilă în tratamentul afecţiunilor psihosomatice.

— Dar...

— Ar fi posibilă, cred, utilizarea *Mephitominei* şi drept fixator, în industria parfumurilor, având în vedere gradul de persistenţă pozitivă, net superior ambrei gri, moscului sau substanţelor de sinteză. Personal, întrevăd şi şanse excelente de vânzare către universităţile libere, lojile masonice şi asociaţiile secrete, produsul fiind perfect adaptat utilizării în ritualurile iniţiatice.

Magnus Ridolph îi privi pe Joe şi pe Lucky cu maximă seriozitate.

— Ţin să vă mulţumesc amândurora, pentru că dumneavoastră aţi fost cauza indirectă a acestui nesperat noroc. Trebuie adăugat şi faptul că Clubul de vacanţă stelar va beneficia, fără îndoială, de prosperitatea uzinelor de *Mephitolină*. Este mai mult decât o certitudine că muncitorii uzinei îşi vor cheltui o bună parte din salarii în barurile şi localurile dumneavoastră, aflate la mai puţin de 3 minute de mers pe jos...

— Ascultă, zise Blaine, cu o voce scârţâind ca un camion antic pe un drum cu pietriş, cred că ţi-e clar că o uzină de îmbuteliere a acelui lichid împuţit, la numai câteva sute de metri de hotel, îi va pune pe fugă pe clienţi chiar din clipa sosirii.

— Nici vorbă, îl contrazise Magnus Ridolph. Din contră. Uzina de *Mephitolină* va îmbunătăţi atmosfera şi culoarea locală a amplasamentului. După părerea mea, Clubul de vacanţă şi uzina se vor completa reciproc. Ar trebui să vă gândiţi şi voi cum ar suna: "Clubul de vacanţă stelar – Primul Sanatoriu-spital al galaxiei" sau "Orice aţi avea, cu *Mephitolină* veţi trata" sau... În sfârşit, ceva de genul ăsta. Vedeţi doar – şi Magnus Ridolph zâmbi stingherit –, eu nu-s decât un visător îmbătrânit. Şi nici nu prea am talent în afaceri. Voi doi, însă, aţi fi mult mai pricepuţi în conducerea unui laborator medical modern. Eu cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă v-aş vinde drepturile mele... să zicem, pentru 25 de mii de credite. Batem palma?

Mut de furie, Joe Blaine scuipă dezgustat.

— Ia te uită! îl ironiză Lucky. Asta-i afacerea pe care ne-o propui? N-ai nici fabrica, nici nu ştii dacă drăcovenia asta e bună la ceva şi vrei să ne-o vinzi nouă...

Raţionamentul lui Lucky păru să-l impresioneze pe Magnus Ridolph. Îşi mângâie gânditor barba.

— Mda, argumentaţia este judicioasă. Dar, în fond, cum putem fi siguri de eficacitatea *Mephitolinei*? Răspunsul logic ar fi: prin testare. Hm!... la prima vedere, se pare că aveţi acnee... Da, da... exact... Dumneavoastră, Mr. Blaine, se pare că suferiţi de o inflamare a pielii. Din cauza căldurii, nu-i aşa?

— Da, din cauza căldurii! i-o tăie Joe.

— Hai să testăm *Mephitolina*. Fiecare dintre dumneavoastră îşi va unge iritaţiile cu *Mephitolină* sau – şi mai bine – veţi face o baie cu *Mephitolină*. Va fi o experienţă edificatoare. Dacă, după aceea, starea dumneavoastră nu se va ameliora, vom şti că *Mephitolina* nu dă rezultate decât în tratamentul psihologic şi, în acest caz, preţul meu se va reduce la 15 mii de credite.

Este de la sine înţeles că dacă dumneavoastră doi nu veţi şti să profitaţi de această ocazie, eu nu-mi pot permite să renunţ la construcţia fabricii.

Se aşternu o tăcere grea.

— Ei bine, Joe, zise într-un târziu Lucky, ne-a pus cu spatele la zid.

— Nici vorbă! protestă Magnus Ridolph. Cum adică?! Eu vă ofer o proprietate industrială de perspectivă, la un preţ, pur şi simplu, ridicol...

Blaine îl întrerupse:

— Zece mii de credite este ultima noastră ofertă. Da sau ba!

— Bine, domnilor, acceptă Magnus Ridolph, mărinimos. Zece mii de credite, dacă *Mephitolina* nu vă vindecă de acnee. Dar dacă nu acceptaţi să vă supuneţi experimentului, îmi menţin pretenţia de 25 de mii.

Într-o atmosferă extrem de încordată, se procedă la aplicarea unui strat substanţial de *Mephitolină* pe părţile bolnave. Magnus Ridolph insistă cu generozitate să nu se facă economie de substanţă:

— Dacă o să facem lucrurile pe jumătate, n-o să servească la nimic în ceea ce ne interesează pe toţi.

În sfârşit, când se trecu la îndepărtarea crustei de *Mephitolină*, prin răzuirea cu o surcică, atât inflamaţia, cât şi acneea erau mai înfloritoare ca oricând.

— Poftim, eşti mulţumit acum? mugi Joe, privindu-l furios. Cu pomada răzuită incomplet, părea un tigru machiat cu vaselină de motor uzată. N-are nici un efect. Şi dă nişte mâncărimi îngrozitoare. E mai rău ca înainte.

— Mda, este evident că substanţa nu-i un panaceu universal, constată Magnus Ridolph cu regret.

Lucky se frecţiona cu alcool.

— Cum dracu' ai scăpat? Cu apă şi săpun?...

Însă nici cel mai viguros tratament de curăţire nu reuşi să îndepărteze complet *Mephitolina*; astfel că, oriunde mergeau, Joe Blaine şi Lucky Woolrich răspândeau un pătrunzător şi persistent iz de rampă de gunoaie.

— Pe toţi dracii! bombăni Joe. Cât timp pute porcăria asta?

Apoi, privindu-l bănuitor pe Magnus Ridolph, îl chestionă:

— Tu cum ai scăpat de ea?

Magnus Ridolph, care stătea prudent de-o parte, contra vântului, se pronunţă pe un ton cumpătat:

— Cu toată părerea de rău, sunt nevoit să vă spun că este vorba despre o informaţie de cea mai mare valoare. Am ajuns la sintetizare după un considerabil volum de...

— Bine, bine, am înţeles, îl întrerupse Blaine. Cât?

Magnus Ridolph îşi arcui sprâncenele albe cu un aer mâhnit:

— Oh! O nimica toată! N-aş avea pretenţia decât la o sumă simbolică de o mie de credite. Dacă veţi efectua şi alte... hm!... experimente cu *Mephitolină*, această formulă vă va fi de un real folos.

Urmă un schimb destul de viu de cuvinte oarecum grosiere, dar, până la urmă, Joe Blaine îi completă lui Magnus Ridolph un cec în sumă de 11 mii de credite.

— Ei, şi-acum, cum ai scăpat de duhoarea asta îngrozitoare?

— Prin spălarea cu o soluţie de apă oxigenată zece la sută, răspunse senin Magnus Ridolph.

Joe se înroşi, apoi se învineţi şi din gâtlej îi scăpă un muget furios; Lucky îl potoli şi o luă la goană spre infirmeria hotelului. După câteva minute, reveni cu un bidon de patru litri, gol.

— Nu mai e, gemu el plângăreţ. Bidonu-i gol!

— Normal că nu mai e, îi răspunse cu sinceritate Magnus Ridolph. Am folosit-o pentru mine. Bineînţeles, dacă doriţi să rămân aici, pe lângă dumneavoastră, pe post de consilier, aş putea să vă indic un procedeu chimic extrem de simplu...

Traducerea:
Mihaela şi Cristian Ionescu

POŞTA REDACŢIEI

TOMA ANDREI. "Migraţia" nu depăşeşte ocazionala calitate de a fi amuzantă. Există însă destule semne promiţătoare. Mai trimite.

MIRCEA DAN. Textul lasă impresia de superficialitate (vezi finalul expediat, sau inconsistenţele logice da la început).

LIGIA MONTI. Nu este reală bănuiala despre preferinţele personale. Textele scurte au şanse mai mari de apariţie pentru că încerc să public un număr mare de autori (români). "Variaţiuni..." este scrisă corect, dar cam atât... Rămâne în rezervă.

F.A.N.T. Concursul a avut un alt scop principal. Personal, cred că publicarea (care aduce şi ea oarece drepturi) este mai importantă decât un premiu bănesc... şi atât.

SOLOMON SIMONA. "Un imposibil..." este o povestire din care n-am rămas decât cu ambiţiile autorului. O mulţime de arhetipuri se întâlnesc, se combină (puţin reuşit) şi creează un conglomerat lipsit de virtuţi. Pentru un "diagnostic" mai exact, mai trimite ceva.

MINEATA TEODOR-GABRIEL. Povestea cu serializarea de romane este mult prea complicată pentru a ne hazarda să o mai întreprindem.

MOISE MARIUS. Bd.Tineretului, nr.14, bl.S2, sc.G, apt.11, Rm.Vâlcea. Caută CPSF nr.500,502,503,505,508.

MICU DORIN. P-ţa Arenei, bl.C, apt.5, Arad, caută Almanahul Anticipaţia 1994.

POP AUREL CRISTIAN. Str.1 Decembrie 1918, nr.130, bl.C, apt.10, Cluj, caută CPSF nr.493,494,498,504,509,513,514 (eventual şi copii xerox).

IANCU LUIZA, str.E.Teodoroiu, nr.13, Câmpina. Caută CPSF nr.481,482,488,491-496,504,506. De asemenea: Almanahul Anticipaţia 1994; Stea dublă - Robert Heinlein; Un caz de conştiinţă - James Blish; Lumea non-A - A.E.Van Vogt; T de la Sfârşit - Silviu Genescu; Ultimul etaj al tenebrelor - antologie.

IOAN LUNGEANU, Str.Armoniei, nr.5, bl.57, sc.A, apt 6, Braşov anunţă apariţia numerelor 7 şi 8 ale fanzinului BRAIN & BRANT. Doritorii i se pot adresa la adresa menţionată.

MOCANU MATEI-ALEXANDRU. Nici una dintre schiţe nu merită să fie discutată.

FARCAS DANIEL. "Dragoste..." este de o platitudine covârşitoare.

IOAN PETRASCU. Interesant ca formă (uşor calchiat după *Ciberiada*), totuşi aştept şi altceva pentru edificare.

IHOS AUREL. "Paşte" mi se pare mai reuşit decât "Întâlnirea". Mai trimite.

CAIUS CHIRITA. "Marea fuziune" n-ar fi rea ca idee, totuşi miza mi se pare mult prea mică. "Mănăstire..." nu are nici măcar calitatea parodică dorită.

COSMIN CORMAN. Răspund personal ori de câte ori se anexează plic timbrat şi autoadresat.

MIHAI-DAN PAVELESCU

- ALEXANDRU MIRONOV
- VOICU BUGARIU
- ERIC FRANK RUSSEL
- SEBASTIAN A. CORN
- FLORIN PÎTEA
- MATEI-ALEXANDRU MOCANU
- JACK VANCE

I.S.S.N. 1220 - 8620